

MITT NYA ÄMBETE

All right, broder Neville. Tack, bröder!

² God morgon, vänner! Det är förvisso en förmån att få vara här i tabernaklet i förmiddag. Då . . .

³ Vi har redan packat nu, och väntar på att det stora mötet ska börja i San Jose, den här veckan, i — i San Jose i Kalifornien. Vi ska åka till västkusten omedelbart efter mötet. Och så ska vi vara nere i Coconut Gardens i cirka två dagar, också, om Herren vill, hos de Kristna Affärsmännen. Och vi väntar oss en härlig tid i Herren, på västkusten. De har åttiotvå församlingar, som är med och understöder, och båda sammanslutningarna i San Joaquin, och dalarna på västkusten. Och så är vi på marknadsplatsen där. Ifall några av Era vänner skulle vilja vara med på några av mötena, skulle vi vara glada att få träffa Era vänner och — och Era släktingar.

⁴ Och vi är förväntansfulla. Jag har en större in... förväntan, i förmiddag, än på de flesta möten jag har varit på, hittills. För jag tror att vi står precis inför att något ska ske. Jag har sett fram mot det länge nu. Och jag tror att vi står just på gränsen till det nu, någonting, så att Gud kommer att hjälpa Sina barn litet längre på vägen.

⁵ Som Ni vet, säger Bibeln att "Då fienden kommer in som en ström, skulle Guds Ande resa upp ett standar emot honom." [Jes. 59:19 Eng Övers. — Övers. Anm.]

⁶ Och då Gud ger Sin Församling en välsignelse, och de fortsätter i den välsignelsen så länge att det blir vardagligt för världen, då börjar de att kritisera den. Då kommer Guds Ande och reser upp ett standar igen, och en väckelse bryter ut eller någonting.

⁷ Och vårt stora hopp är detta, att Guds Ande snart en dag ska sända tillbaka Jesus Kristus till jorden, sedan kommer det att vara fullkomligt. Det kommer att bli det verkliga standaret.

⁸ Nu står de, runt väggarna och så, över hela byggnaden. Jag mötte en man, som kom in då jag parkerade min bil, och han sa... jag sa: "Jag lämnar den med nyckeln i, så kan Du komma ut när Du vill."

⁹ Han sa: "Tja, jag försökte komma in. Jag kunde inte finna någon plats, där jag kunde stå.

¹⁰ Och vår kyrka är alldeles för liten för ett möte. Men då vi måste fara i förmiddag... Och vi annonserade det förra söndagen att vi skulle vara här och komma för att be för de

sjuka. Och för att ge Er litet instruktioner om det som vi just hade sett äga rum. Och genom Guds nåd har det tillkommit mera för den här förmiddagen.

¹¹ Vi har predikat, och andra före oss, om Herrens snara tillkommelse, den snara tillkommelsen. Och vi tror att Den kommer närmare. Naturligtvis gör Den det, dag för dag. Men tänk om vi skulle stanna upp och tänka på, att en dag kommer Ni att höra det för sista gången, och sedan kommer Herren Jesus.

¹² Hela jorden, träden, hela naturen, människorna, Församlingen, allting suckar, gråter, håller fast vid, väntar på den dagen, på Hans tillkommelse. Naturen vet att den kommer att sluta lida då. Och människorna vet att de kommer att sluta lida då. Döden kommer att mista sitt sista grepp, och graven och dödsriket kommer att uppslukas i seger.

¹³ Jag var så glad, i förmiddag, att få träffa den här lille pastorn, från Sellersburg, som spelade och sjöng för oss. En av bröderna har talat om väckelsen, som pågår där uppe. Och jag antar att de redan har tillkännagett det, och så vidare, så det är mycket bra. Må Herren välsigna dem där uppe, i varenda ansträngning de gör för Guds Rikes skull, det är min ärliga bön.

¹⁴ Guds Ord är mycket dyrbart för oss. Det vet vi. Så idag tror jag att vi är så nära Herrens tillkommelse, och behovet är så stort på fälten.

¹⁵ Jag har just talat med några av bröderna. Jag tror att en stor del av min verksamhet kommer att försiggå utomlands nu. Vi har planer för Afrika, direkt efter jul, och till Australien och många ställen. Herren verkar nu och öppnar väg för oss. Vi har fått inbjudningar världen runt länge nu. Och vi kanske kan ta det där alldeles efter jul nu, om Ni vill be för oss allesammans.

¹⁶ Nu ligger Guds Ord öppet här framför mig. Jag har slagit upp sidorna, för fysiskt sett, och med Guds hjälp, kan jag göra det, öppna Bibeln. Men jag kan inte öppna innehållet. Det finns bara en, som kan göra det, och det är Gud allena. Det var Han, som skrev Det, genom Sin Helige Ande, och Han är den ende som kan öppna Bibeln för oss. Och jag litar på att Han ska öppna våra hjärtan då vi läser Det och låta oss förstå Det.

¹⁷ Jag ska fatta mig kort i förmiddag. Först ska jag göra som jag lovade att göra, berätta för Er om allt, som just har skett de sista dagarna, om hur mitt ämbete förändras. Och sedan har jag en kort text, så ber vi för de sjuka. Och jag tror det blir dopförrättning, för jag ser att dopgraven är fylld.

¹⁸ Men innan vi går vidare, så låt oss böja våra huvuden i bön bara ett ögonblick nu! Och jag undrar: hur många här inne är medvetna om att Ni behöver Gud, och skulle vilja räcka upp Era händer till Gud? Och med detta säga: "Kom ihåg mig, Herre! Jag behöver det och det."

Låt oss be!

¹⁹ Å, Herre, stillsamt, vi inser att vi måste komma stillsamt in i Guds närhet. "För den, som kommer till Gud, måste tro att Han finns till och att Han lönar dem som ivrigt söker Honom." Och vi kommer i Andens stillhet till Din Tron, o Gud. Och vi upplyfter våra hjärtan till Dig, och säger: "Rannsaka dem, o Herre!" Och om det skulle finnas något orent i oss, avlägsna det, Herre, så långt bort som öster är från väster. Och om det finns någon missgärning i våra hjärtan, någonting som skulle kunna hindra att våra böner blir besvarade, så ber vi att Du ska låta Herren Jesu blod ta bort varenda fläck från vår ande och vårt hjärta. För det är skrivet: "Om jag förehar något orätt i mitt hjärta, skulle Herren inte höra mig." Och Du såg händerna då de lyftes, som för våra fysiska ögon representerade deras hjärtans behov. Vi ber, o Herre, att Du ska besvara var och en av dem. Det är många behövande.

²⁰ Och vi skulle vilja be, i denna folkförsamling i förmiddag, att Du ska komma ihåg det här mötet i San Jose, som kommer. Hjälp oss på resan, o Herre, nu då hundratals engelska mils resväg av snö och is ligger framför oss. Men vi far i Herrens Namn, för att försöka göra allt som står i vår förmåga för att hjälpa Ditt folk, Herre, hjälpa de förlorade att finna Dig som sin Frälsare, och hjälpa de svaga, och de blinda och jämna vägen för andra som vill följa oss.

²¹ Välsigna vår lilla församling och dess pastor, vår broder Neville, alla förtroendemännen, diakonerna och lekmännen, och alla lärarna och alla som är med. Inte bara det, utan alla de församlingar som är representerade här. För dessa unga män, som talar i Sellersburg vill vi be, Herre, att Din hand ska sträckas ut till dem, Herre. Må Du upprätta en mäktig Den Levande Gudens Församling, i Sellersburg. Bevilja det, Herre!

²² Hela de sjuka, ge de blinda sin syn, styrka åt de svaga och frälsning till de behövande!

²³ Då vi läser från Ditt Ord i förmiddag, må Den Helige Ande komma, komma in i Ordet och göra Det levande för våra hjärtan!

²⁴ Välsigna dem, som ska döpas! Må de bli fyllda med Den Helige Ande, då de går upp ur vattnet och ger Gud äran. Ta emot äran, Herre!

²⁵ Och eftersom vi är församlade i förmiddag, för att våra själar och våra tankar ska bli renade, må vi lämna detta tabernakel i förmiddag med större beslutsamhet än vi någonsin har haft att tjäna Dig! Må vi leva, församlade, tätt sammanvävda och sammanbundna av Den Helige Ande, tills den dagen vi möter Dig i Ditt Hus i Härligheten, runt Din Tron, där miljoner kommer att sjunga: "Hosianna! Hosianna!" Må vi

alla vara där, utan att någon enda fattas. Låt oss få det, Herre! Intill dess, bevara oss friska, lyckliga och fyllda med Din Ande, i tjänst för Dig! Detta ber vi om i Jesu Kristi Namn. Amen.

²⁶ Må Herren lägga sina välsignelser till, då vi nu läser i Markus evangelium, det 11:e kapitlet, från och med första versen! Och efter bara detta lilla citat, eller denna förmaning, ska jag gå till vår text. Det här är det vi ska läsa inför det som jag vill berätta för Er.

Och då de kom . . .

²⁷ Ursäkta mig! Jag vill börja med 10:e versen, för att spara tid, 10:e versen i 11:e kapitlet.

Välsignat vare vår fader Davids rike, som nu kommer. Hosianna i höjden!

Så drog han in i Jerusalem och kom in i helgedomen; och när han hade sett sig omkring överallt och det redan var sent på dagen, gick han med de tolv ut till Betania.

När de dagen därefter voro på väg tillbaka från Betania, blev han hungrig.

Och då han på avstånd fick se ett fikonsträd som hade löv, gick han dit för att se om han till äventyrs skulle finna något därpå; men när han kom fram till det, fann han intet annat än löv, det var icke då fikonens tid.

Då talade han och sa till trädet: "Aldrig någonsin mer äte någon frukt av dig." Och hans lärjungar hörde detta.

När de sedan kommo fram till Jerusalem, gick han in i helgedomen och begynte driva ut dem som sålde och köpte i helgedomen. Och han stötte omkull växslarnas bord och duvomånglarnas säten;

han tillstodde icke heller att man bar någonting genom helgedomen.

Och han undervisade dem och sade: "Det är ju skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.' Men I haven gjort det till en rövarkula."

Då överstepräster och de skriftlärde fingo höra härom, sökte de efter tillfälle att förgöra honom; ty de fruktade för honom, eftersom allt folket häpnade över hans undervisning.

När det blev afton, begåvo de sig ut ur staden.

Men då de nu på morgonen åter gingo där fram, fingo de se fikonsträdet vara förtorkat ända från roten.

Då kom Petrus ihåg vad som hade skett och sade till honom: "Rabbi, se, fikonsträdet som du förbannade är förtorkat."

Jesus svarade och sade till dem: "Haven tro på Gud.

Sannerligen säger jag eder: Om någon säger till detta berg: 'Häv dig upp, och kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i sitt hjärta, utan tror att det han säger skall ske, då skall det ske honom så.

Därför säger jag eder: Allt vad I bedjen om och begären, tron att det är eder givet; och det skall ske eder så."

²⁸ Vilket nådefullt löfte! Och det är den absoluta Sanningen. Det här förbryllade mig, eller hur jag ska säga, i lång tid. "Hur kan det hänga ihop?"

²⁹ Och en gång, då jag först började predika här i tabernaklet, för många år sedan, stötte jag på ordet *helvete*. Och jag letade rätt på förklaringen till det, många gånger, och det hänvisades till *hades*, på grekiska, vilket betydde "graven". Och jag visste inte vad jag skulle säga, för jag vill inte vara ansvarig för människors själar på Domens Dag. Så jag rannsakade det och sökte tills jag fann vad Sanningen var. I omkring fyra eller fem år ville jag inte röra vid ämnet *helvete*, förrän jag hade funnit vad som var Sanningen om det.

³⁰ Och sedan förbryllade det här bibelstället mig än mer, för det var enastående, att ett sådant löfte gavs av ingen mindre än Jesus Kristus. Och då Han sa till Sina lärjungar: "Vadhelst Ni säger, kan Ni få. Om Ni säger till detta berg: 'Häv Dig upp och kasta Dig i havet!'", och inte tvivlar i Era hjärtan, utan tror att vad Ni har sagt kommer att ske, så kan Ni få vad Ni har sagt." Å, om vi kunde väga dessa ord! "Du kan få vad *Du* säger. Inte vad jag säger, utan vad *Du* säger." "Du kan få vad *Du* säger."

³¹ I årtal funderade jag över det där. Jag gick till vartenda lexikon och kommentar, varenda översättning, till och med till Douay's version. Och varenda översättare översätter det likadant. "Du kan få vad *Du* säger." Så, det vet jag, är det skrivet i Skriften. För mig är hela Skriften Sanningen. Och om jag inte kan lägga ut den på rätt sätt, så är det ändå Sanningen.

³² Så jag tror, ibland, att Gud bara låter oss förstå saker och ting då tiden är inne för oss att förstå dem. Han håller tillbaka de här välsignelserna. Liksom de välsignelser vi åtnjuter idag, våra förfäder åtnjöt inte dem. Tiden var inte inne för dem.

³³ Jag kunde komma ihåg då Den Helige Ande . . . den kvällen då jag kom tillbaka till den här talarstolen från kvarnen, där jag hade bett. Och berättade för många av Er, som sitter här, att Han hade genom sin Ande gett mig ett uppdrag, som gäller hela världen, att "de lama skulle gå, och de blinda skulle se, och att kungarna och monarkerna skulle be om förbön. Och att det skulle sätta igång en väckelse bland bröderna, som skulle svepa över hela världen, före Herrens tillkommelse."

34 Det var svårt att tro på det där. Det var svårt för mig att tro det. Men det är det, som har skett. Det har bara blivit så. Tills idag, då Den Helige Andes väckelseeldar brinner runt hela världen: Indien, Afrika, Asien, hela Europa och överallt. Den Helige Andes män, fyllda med Anden, sätter världen i brand med en väckelse i kraft av den uppståndne Kristus. Lama går, blinda ser, döva hör, stumma talar. Alla sorters underbara under sker, för att Gud lovade det. Och Guds löfte är sant.

35 Och då jag började grubbla över detta, kunde jag inte annat än säga till Den, som talade med mig: "Jag räcker inte till." Jag antar att Gud måste välja ut någon liten, obildad person, som inte hade något eget intresse av det, för på så sätt tar Han, Gud, något som ingenting är, något som har förkastats.

36 Det är det, som får mig att älska Guds folk så. De förkastar dem som "fanatiker, abnorma människor." Men det är då, som Gud är redo att välja ut dem och göra någonting med dem. Och det behagar Honom. Det visar att Han är Gud, att Han tar ett intet och gör någonting av det. Guds hand tar en syndare som mig och skapar en kristen.

37 Jag frågade Honom om förmågan. Och Han sa till mig att jag skulle be för sjuka. Och uppdraget var: "Få människorna att tro och var uppriktig, så ska ingenting kunna motstå bönen." Många av Er här kommer ihåg det där. Det är tryckt i litteratur över hela världen.

38 Jag frågade: "Hur skulle jag kunna göra det där då jag inte har någon utbildning?"

39 Han sa: "Du ska få två tecken, liksom Moses fick. Och ett av dem skulle vara ungefär som Mose hand, Han förvandlade den från spetälska till helbrägdagörelse." Och — och så skedde det samma, hur jag lade min hand på människorna, och hur det där uppenbarade sig. Så sa Han: "Du ska få veta till och med deras hjärtans hemligheter."

Och jag — jag sa: "Det är därför jag är här."

40 Då förklarade Han Skriften för mig. Och, å, från och med då blev Bibeln ett nytt Ord för mig. Jag fick en annan syn på Den, en annan uppfattning om Den. Någonting hände.

41 Så, litet senare, sa Han: "Så om Du är uppriktig, förblir ödmjuk, tar avstånd från pengar och sådant," sa han, "då kommer Det att fortsätta välsigna Dig, och Du kommer att fortsätta uppåt."

42 Hur många gånger ser vi inte på människor, som liksom stiger i graderna och får stora namn, men ibland är det inte det, som Gud kallar högt.

43 Kommer Ni ihåg då Johannes kom och predikade? Bibeln förutsade att: "Alla berg skulle sänkas och alla dalar skulle höjas." Förstår Ni? Och då det kom, skulle man kunna tro att

det skulle komma ned från Himlen med brinnande vagnar. Men vad var det, annat än en fattig man, klädd i en bit fårskinn, som han svept om sig, som stod och predikade ute på Jordans stränder. På de gytjtiga stränderna, inte ens i en kyrka, men Gud kallade det "stort".

⁴⁴ Och då Jesus sa till lärjungarna att "Bland dem som är födda av kvinnor har ingen uppstått, som har varit större än Johannes." Ta alla kungarna, och David, profeten, och all Hans mäktiga storslagenhet i Salomo, de gick inte upp emot Johannes. Och, det oaktat, hade han inte ens någon plats där han kunde luta sitt huvud.

⁴⁵ Så man måste inte vara rik och mäktig här i världen för att vara stor i Guds ögon. Man behöver bara vara ödmjuk i hjärtat. Och Gud kallar det för "storhet", den som är stor nog att ödmjuka sig. Det är en stor person, som – som tar skulden för allting, som ödmjukar sig. Det är storhet.

⁴⁶ Så finner vi att detta är vad Gud sa. Sedan uttalades det från predikstolen här, för första gången. Det gjorde exakt vad Det sa att Det skulle göra. Pingströrelsen uppstod, väckelsen började. Och idag är pingströrelsen den snabbast växande väckelserörelsen i hela världen. I fjol registrerade de... Det inkluderar inte oss och de som inte tillhör samfundet... En miljon femhundra tusen konverteringar, i fjol, som täckte hela resten av protestanterna, tillsammans, och katolikerna också. Bara katolikerna hade, tror jag, fyrahundrasjuttiofem tusen, någonting sådant, konverteringar, över hela världen. Men pingströrelsen hade en miljon femhundra tusen. Gud gör Sin Församling redo.

⁴⁷ Utbildade män, med låga examina, står upp i Andens smörjelsekraft, går ut utan någon utbildning eller någonting och proklamerar Kristi outrannsakliga rikedomar. Det är det, som är stort i Guds ögon.

⁴⁸ Och så märkte vi då, att allt detta tog eld, och Den Helige Ande var trogen Sitt Ord.

⁴⁹ Efter att jag hade tagit folk i handen i ungefär fem år, gick en man över plattformen en kväll i *queen cities*, i Regina, i Canada, och där låg hans liv så öppet det kunde vara, inför Anden. Där var Andebedömningen, som Han lovade. Det har skett världen runt. Det är tryckt på många, många språk, över nästan hela världen, så hela världen känner till det. Så kom fienden in och hade roligt åt det, och sa att "det var tankeläsning". Och det har kommit efterrapningar av det, och allt annat. Men mitt i alltsammans fortsatte Gud rakt fram, ändå. Gud stod trogen Sitt lojala löfte. Det kommer Han att göra, alltid.

⁵⁰ Nu finner vi senare, att en dag, jag gick och fiskade, nere i Dale Hollow, tillsammans med några män, herr Woods och

hans bror. Och de var Jehovas Vittnen och hade just blivit omvända och döpta in i Tron. Och medan vi fiskade, borta mot stranden. . . Jag har berättat det för Er, många gånger. Där sa herr Wood, Banks Wood, som är en av Era förtroendemän här nu, sa något om någon gammal syster som brukade ge dem en skiva hembakat bröd och smör. Hon tillhörde Guds församling. Och han sa till sin bror: "Lyle, vi borde fara upp och tala om för henne att vi blivit frälsta."

⁵¹ Som Ni vet, så finns det vissa saker vi kan säga, som ställer oss på Den Helige Andes sida. Vissa saker, som är exakt till Hans behag, och tillfället då vi säger det där. Jag vill att Ni ska lägga märke till: "Vad Du säger." Om vi bara kan finna vad vi ska säga! Ens ord dömer en. Dina ord fördömer Dig, eller också kommer Dina ord att välsigna Dig.

⁵² Och utan att veta det, måste Banks ha sagt det rätta. För han hade inte mer än sagt det där. . .

⁵³ Jag satt bak i båten och fiskade med en fluglina efter små bluegillfiskar, som skulle sättas på linan som agn, för vi hade slut på bete. Och jag fångade de här små fiskarna och lade dem i hinken, för långreven.

⁵⁴ Och då Banks sa det där, var det helt plötsligt Någonting som slog mig. Han sa det rätta. Och Den Helige Ande talade och sa: "SÅ SÄGER HERREN: 'Du ska finna, att inom några timmar ska ett litet djurs uppståndelse äga rum.'" Jag tänkte att det skulle vara en kattunge, som jag trodde att min lille pojke hade kramat för hårt, och klämt luften ur den, och - och hade tappat den på golvet, innan vi for. Det var vad jag trodde det skulle vara. Men till vår förvåning, nästa morgon, då vi satt i båten. . .

⁵⁵ Jag vet att Banks är här. Jag antar att Lyle. . . Är Lyle här, Banks? Eller, om Du är här, Lyle, räck upp Din hand! Han kommer ner, är tillsammans med oss, hela tiden.

⁵⁶ Han. . . fångade en fisk med en. . . en lång krok. Och han fångade en liten bluegill-fisk, och den svalde ner hela kroken. Och han tog tag i fisken. I stället för att bara ta ut kroken ur dess mun, den hade fastnat så långt in att han bara drog ut den. Och han drog ut magen, och inälvorna, och gälarna, och alltsammans, ur dess mun. Och han kastade bara ut den på vattnet, bara en liten fisk, liksom dem vi hade fiskat med, kvällen före, och hade skurit ett hundratal av dem, eller mer, i bitar, till bete. Och den lille stackaren skälvde fyra eller fem gånger, och försökte röra på munnen, men den kunde inte, för den var full av gälar och så vidare. Och Lyle sa: "Du har satt Din sista potatis, din lille stackare." Jag fortsatte att fiska, och tänkte inte alls på det.

⁵⁷ Sedan, Gud gör saker och ting så märkligt. Helt plötsligt kände jag att Någonting kom ner över trädkropparna i skogen.

Den Helige Ande kom ner och sa: "Stå upp! Tala till den lilla fisken", sa Han, "så ska den få liv igen." Den hade legat där, död, i en halvtimme, hade flutit iväg in i vassen.

⁵⁸ Jag sa: "Lilla fisk, jag ger Dig Ditt liv, i Herren Jesu Namn." Den lilla fisken vände på sig, slog till och for iväg genom vattnet så fort den kunde. Jag stod där och visste inte vad jag skulle göra.

Broder Banks Wood sa: "Här är oss gott att vara."

⁵⁹ Och Lyle sa: "Det där var till mig, för att jag sa så där åt den: 'Du har satt Din sista potatis, din lille stackare.'" Och han blev alldeles upprörd.

⁶⁰ Jag sa: "Nej, det är det inte." Jag försökte trösta Lyle. Jag sa: "Det är inte så."

Och då kom det här bibelstället till mig igen.

⁶¹ Jag hade åtminstone hundra små spastiska barn på listan, som jag skulle be för, många med leukemi och cancer, och tuberkulos, som höll på att bli uppättna, blindas, och döva, och stumma. Det finns sida upp och sida ner, hemma hos mig, fullt av dem, och det ser ut som om en nådefull Gud skulle ha låtit det ske, i stället för att använda Sin kraft på en liten, obetydlig fisk.

⁶² Men Han förblir Gud. Varför använde han inte Sin kraft på de spetälska vid porten, i stället för det lilla fikonsträdet? Vad ska det åstadkomma? Gud vill visa, att Han är intresserad. Han vet allt. Han är Gud, över fikonsträdet. Han är Gud, över fisken. Han är Gud, över skapelsen. Han är Gud, över allting, och det finns ingenting så litet eller så obetydligt, att Han inte är intresserad av det. Så det skulle lära oss, om vi än är små och obetydliga, att Gud är intresserad av att vi gör någonting för Honom. Han tycker om att visa Sin härlighet.

⁶³ Och det där fastnade hos mig så hårt att jag knappast kunde vila, varken natt eller dag. Det är två år sedan, och det har jagat mig hela tiden. Och jag har sagt: "Å, jag kan inte säga någonting om det, för jag kan inte placera det i Återlösningen. 'Vad *Ni* än säger, det ska ske. *Ni* kan få det *Ni* säger.'" Och jag har stått här i den här predikstolen, och försökt, och letat i Skriften, och hållit mig borta från det, och gått tillbaka, för jag var rädd för att använda det. Man kan inte ha tro om man inte vet vad man gör.

⁶⁴ En man kom till mig en dag, för inte så länge sedan, och han sa: "Broder Branham, tror Du det är fel av en kristen att röka tobak?"

⁶⁵ Och jag sa: "Varför frågar Du mig?" Om det är ett frågetecken i Ditt sinne, så låt det vara! Gör aldrig. . .

⁶⁶ Du kan inte ha tro såvida Du inte är alldeles säker på att Du har rätt. Då alla skuggorna har drivit bort, då kan Du ha tro och förtröstan.

⁶⁷ Och jag kunde inte gå dit ut och predika det där bibelstället, utan att veta vad jag talade om. Men ändå visste jag, att det var från Herren. Många av Er kan vittna om att, i åtminstone två års tid, har Ni hela tiden hört mig säga, från den här plattformen, att det finns någonting, någonting, någonstans. Jag sträcker mig. Jag vet att det står för dörren. Det ser bara ut som om jag inte kan få grepp om det. Jag säger: "Jag fick tag i ett bibelställe här, jag vet inte vad jag ska göra."

⁶⁸ För, bibelställen, å, man kanske gör en tolkning. Om någon skulle ha frågat mig, jag sa något till dem, och gick min väg, och lämnade det för någonting annat. Men att se saken i ansiktet... Precis liksom vi måste se saken i ansiktet, är Den Helige Andes dop rätt eller fel? Vi måste se saken i ansiktet, är Jesus Kristus densamme igår, idag och i evighet? Är det rätt eller fel? Vi måste se det i ansiktet. Vi måste veta, att Guds Ord alltid är sant.

⁶⁹ Så det fortsatte, upp och ner. Och jag kom att tänka på det, och jag kunde bara inte komma ifrån det. Och vart jag än gick, kom det hela tiden till mig: "Om Ni säger till detta berg: 'Häv Dig upp och kasta Dig i havet,' och Ni inte tvivlar i Era hjärtan, utan tror att det Ni har sagt ska ske, då kan Ni få vad Ni har sagt."

⁷⁰ Jag tänkte: "Hur kan det hänga ihop, Herre? Det skulle ju vara att *jag* sa det. Jag skulle... Det skulle inte göra någon nytta, för det skulle vara *jag* som sa det. Så jag kan inte säga något annat än det Du har sagt. Och jag — jag säger det där, bara med hjälp av bibelställena.

⁷¹ Och allting vilade på Återlösningen. Det finns inga välsignelser annat än i Återlösningen. För vi är syndare, utanför Återlösningen. Om den vore bara något universellt, för alla, då skulle alla bli frälsta. Men det är Din attityd till Återlösningens välsignelser, som för välsignelserna till Dig.

⁷² Som frälsningen, så långt det berodde på Gud, var jag frälst då Jesus dog. Men det hjälper mig inte ett dugg förrän det uppenbaras för mig att Han är Guds Son, och jag har accepterat Honom som min Frälsare. Och det är på samma sätt med vartenda bibelställe.

⁷³ Gudomlig helbrägdagörelse är till för Dig, om Gud uppenbarar detta för Dig, att det där är för Dig. Men Du kan inte bara snubbla över det. Det måste komma genom uppenbarelse. Och då det uppenbaras, att: "I Hans sår har Du fått läkedom," då finns det ingenting Satan någonsin kan göra.

⁷⁴ Som vår unge broder från Sellersburg sa: "Alla demonerna kan inte göra någonting åt det," det är säkert, då någonting har uppenbarats.

⁷⁵ Lägg märke till detta! Därefter, den här sista hösten, har många sagt till mig: "Hur kan det komma sig att Du, varenda morgon då Du är hemma, tar bössan och går ut i skogen på jakt?"

⁷⁶ Jag vill att Ni ska veta att Han är skogarnas Gud lika mycket som Han är stadens Gud. Han är precis lika mycket Gud där ute som Han är här. Och Gud handlar alltid med människorna efter deras förmåga, och så. Liksom David, vid de stilla vattnen och gröna betesmarkerna, för han var herde. Och på olika sätt har Han gjort det, uppenbarat saker och ting.

⁷⁷ Jag stiger upp om morgonen, för att gå till skogen, riktigt tidigt, omkring klockan fyra, för att jaga ekorre. Och min hustru sa till och med till mig, hon sa: "Billy, blir Du aldrig trött på att jaga?" Ser Ni, man vinner det här slaget ensam. Min hustru förstår det inte. Jag förstår det inte. Men det är en strid. Man måste stå ensam. Ingen kan stå tillsammans med en. Det finns bara plats för en själv och Jesus. Missförstådd? Visst!

⁷⁸ Till och med min lilla flicka där, Rebekah. Hon sa: "Om jag någonsin gifter mig med en man, om han ens talar om att gå ut och jaga, då gifter jag mig inte med honom." Hon sa: "Jag vet, vad min mor har gått igenom. Mannen ute, och borta på möten. Så fort han kommer hem, tar han en gammal bössa eller ett metspö och ger sig iväg till skogs."

⁷⁹ Jag sa: "Vilket skulle Du hellre vilja att han gör, det, eller att han skulle ta en kortlek eller — eller en blondin, och ge sig iväg? Bestäm Dig nu bara!"

⁸⁰ Då jag kom tillbaka den dagen, sa hon: "Pappa, jag ber om ursäkt för det där. Jag tänker gifta mig med en man som Du, som tycker om att jaga, då tänker jag jaga tillsammans med honom." Hon sa: "Jag kommer att gå ut tillsammans med honom."

⁸¹ Jag sa: "Tja, det går bra, det också. Jag önskar att Du kunde tala med din mor, litet grand, om det."

⁸² Men det är någonting med skogen. Då jag först lärde mig något om Gud, ville jag göra bättring. Jag visste inte hur jag skulle göra bättring. Jag visste inte hur jag skulle tala med Honom. Så jag satte mig ner, och skrev ett brev till Honom, och bad Honom förlåta mig. Och jag visste inte hur jag skulle göra det. Så jag visste att jag hade känt någonting ute i skogen, och jag satte fast det på ett träd, så då Han kom ned genom skogen, på det stället jag hade sett Honom, skulle Han kunna läsa det här och förstå vad jag menade, att jag var ledsen för att jag inte hade tjänat Honom, och att jag ville att Han skulle förlåta mig min synd.

⁸³ Så skämdes jag och tog ner det. Jag sa: "Om han är en människa, kommer Han att förstå som en människa. Han är

min Skapare.” Och jag gick ned i skjulet och började tala med Honom som en människa, och Han svarade mig som en människa. Så var det den . . .

⁸⁴ Jag har några datum nedskrivna här. Den 12:e oktober . . . Den 15:e började rådjurs säsongen, borta i Wyoming. Den 12:e var sista dagen jag kunde jaga, och vi skulle fara den 12:e. Jag menar att vi var i skogen den 10:e, det var en lördag. På söndagen predikade jag, det var den 11:e. På måndagen for vi, broder Sothmann och broder Roberson där bak, och hela vårt sällskap, till — till mötet, eller rådjursjakten borta i Wyoming. Den morgonen, den 10:e som skulle vara . . . Sedan, den 18:e, skulle säsongen sluta i Indiana, vi skulle inte få mera ekorrjakt.

⁸⁵ Så jag sa: ”Det här blir sista gången jag kan gå ut.” Och vi samlade ihop en skara, och jag placerade ut dem i skogen. Jag gick långt in, upp till en plats, dit jag älskar att gå, i Salem. Det var sent på säsongen. Ekorrarna var få. Jag hade varit ute åtskilliga gånger, och bara fått en enda ekorre varje gång.

⁸⁶ Så den här morgonen tog jag vägen till samma skog, och det började blåsa upp. Och vem som helst, som jagar, vet att det är en dålig morgon. Jag jagade genom hela skogen, utan att se en enda ekorre, eller höra någon. Jag gick ner till en liten bäckravin och började gå uppåt för att finna en annan liten skogsbit. Och då jag kom närmare den här lilla skogen, fanns där en massa valnötsträd, och akacieträd, med avfallna löv, bara ett kallt snår. Bredvid dem, två sykamorträd. Ekorrar brukar nu inte hålla till bland sykamorträd. Men strax ovanför det såg jag, som det tycktes, jag fick en skymt . . . Jag såg en skymt av en ekorre, som for upp igenom skogen, men den sprang fort.

⁸⁷ ”Å,” sa jag, ”det är ingen ide att jaga. Det är folk ute här, bönderna skördar sin majs precis runt den här lilla skogsbiten. Ekorrarna är inte här.” Så jag satte mig ner mellan de två träden och vilade mina fötter mot det ena och lutade mig tillbaka mot det andra, i det varma solskenet. Jag tänkte: ”Jag ska bara ta mig en liten lur, sedan hämtar jag broder Banks, och broder Sothmann, och pojarna, på vägen tillbaka. Och då jag satt där . . .

[Broder Branham hostar två gånger — Red.] Ursäkta mig!

⁸⁸ Så jag satt där, under trädet, hade just lagt mig skönt tillrätta, och den varma solen sken på mig. Någonting sa: ”Om Ni säger till detta berg: ’Häv Dig upp och kasta Dig i havet,’ och därvid inte tvivlar i Era hjärtan, utan tror att det Ni har sagt ska ske, då kan Ni få vad Ni har sagt.”

⁸⁹ Jag sa: ”Jaha, där är det där bibelstället i mina tankar igen.” Jag sa: ”Jag har en stund här, ungefär en timme innan jag måste gå och hämta resten av pojkarna, så jag ska ta och

studera det där bibelstället.” Och jag sa: ”Hur kan nu detta hänga ihop?” Jag sa: ”Här är enda sättet det kan ha varit, att de där lärjungarna levde på andra sidan av Återlösningen. Återlösningen kom senare, omkring, å, det var flera veckor senare, innan Återlösningen skedde. Jesus gav dem kraft, på andra sidan Återlösningen, liksom Han gjorde med profeterna.”

⁹⁰ Och då jag sa ”profeterna”, var det någonting som slog mig igen. ”Vad var profeterna?” Så började jag tänka på det, vad Han gjorde med profeterna.

⁹¹ Och det blev så, efter att jag hade talat för mig själv där en stund, bara tänkt, att jag blev så medveten om Någonting i närheten, så jag talade med Någon. Och Någonting sa till mig: ”Det där finns i Återlösningen. För om en man eller kvinna är så helgad och överlåten åt Gud, att Gud bara flyttar in och använder deras röst, då är det inte människan som talar. Det är Gud, som är i henne och talar.”

Jag tänkte: ”Det är riktigt.”

⁹² Någonting sa till mig: ”Vem tror Du . . . Hur kan Du se de där synerna på plattformen? Hur kan Du se de där synerna här ute? Vad är det? Tror Du det är Din egen vishet så att Du skulle kunna förutsäga någonting som ska ske, precis på pricken varenda gång? Tror Du att det är Du som talar? Skulle Du någon gång tro . . . Då Den Helige Ande kommer in i ett Budskap, och Du inte vet vad Du ska säga, vad talar Han då? Vad är det då en människa talar med ett tungomål som hon inte vet någonting om? Vad är det som uttyder samma tungomål, som ingen av dem vet någonting om? Är det individen eller den levande Gudens Ande?”

⁹³ Jag sa: ”Det är sant. Jag förstår det. Det är Gud som talar. Och allt församlingen behöver är ett steg närmare Honom, ett mer överlåtet liv, att leva tillsammans med Honom.”

⁹⁴ Och medan jag satt där, bara ett ögonblick eller två, och tänkte på det här, fann jag mig tala till Någon. Och jag hörde Någon säga: ”Be! Säg vad Du vill, så ska det ske.”

⁹⁵ Jag sa: ”Vad är Du?” Jag sa: ”Vem talar jag med? Vem är Du? Vem är det som står här i dessa buskar, så att jag kan höra den där rösten, som talar till mig? Vem är Du? Tala till mig!” Jag blev alldeles upprörd och hoppade upp där mellan träden. Jag sa: ”Tala till mig! Vem är Du? Jag kan inte se Dig.” Jag såg mig om efter det där Ljuset. Jag kunde inte se någonting. Jag skrek: ”Vem är Du? Var är Du? Vad vill Du mig? Herre, var är Du?”

⁹⁶ Någonting drog sig tillbaka och sa: ”Säg vad Du vill och det ska bli Dig givet.”

⁹⁷ Jag sa: "Herre, håller Du på att ändra mitt ämbete? Är det här förändringen Du har talat om? Är det detta det går ut på? Är det så här det kommer att bli? Någonting i det där lilla huset jag såg i synen, är det det här?"

⁹⁸ Just då lyfte en riktigt djup, ljuvlig Den Helige Andes smörjelse mig, liksom så mina fötter lättade, och sa: "Säg vad Du vill, och det ska bli Dig givet!"

⁹⁹ Jag stod där, förvånad. Det lämnade mig. Jag hade ingenting. Jag tänkte: "Nå, vad kunde jag säga? Det finns inga sjuka här. Det finns ingenting här. Jag är i skogen. Vad skulle jag kunna säga? Vad — vad — vad skulle jag kunna göra?" Och jag tänkte: "Håller jag på att tappa förståndet? Har jag studerat så intensivt att mina mentala krafter håller på att gå i kras?"

¹⁰⁰ Och just då hörde jag det, precis som Ni hör mig: "Håller Du inte på att jaga, och Du har inte fått något byte?" Det sa: "Uttala vad som helst, som Du önskar!"

¹⁰¹ Nå, jag tänkte så här: "Gud sa 'Pröven allt.'" Jag sa: "Herre Gud, om det där är Du, och det här är ett tecken på att Du håller på att förändra mitt ämbete från de där synerna, till någonting större, som jag har väntat på så länge," sa jag, "låt det ske att Du svarar på min bön!" Och jag stod där en liten stund. Och jag tänkte: "Vad var det Han sa? Han sa inte: 'Be!' Han sa: 'Säg vad Du vill! Säg det bara, så kommer Dina ord att materialisera sig. Tala till detta berg, så ska det göra precis som Du säger.'"

¹⁰² Så jag satte axeln mot trädet. Och jag är van... Har bössan inskjuten på femtio yards [1 yard=90 cm — Övers.], för att skjuta på häftstift. Så jag — jag såg mig omkring, för att hitta ett träd femtio yards bort. Och det fanns ett femtio yards bort, utan löv. Jag sa: "Det är nästan totalt omöjligt för en ekorre att komma till det där trädet, just här, och de där bönderna där, som skördar sin majs." Jag sa: "Men det ska komma ut en röd ekorre på änden av den där grenen och sätta sig ned där, och jag ska skjuta den härifrån."

¹⁰³ Och jag hade inte mer än sagt det, så fanns där en ekorre. Jag skälvde litet, och tog sikte, och sköt ekorren. Gick bort och tog upp den. Jag skakade, hela jag.

¹⁰⁴ Jag sa: "Kanske det bara hände sig så. Ni vet hur folk kan tvivla. Men man vill vara säker. Gör ingenting om Du inte är säker, så vet Du vad Du gör. Jag gnuggade mig i ansiktet litet grand, och jag såg perfekt inom synhåll. Så jag gick upp och satte mig ner på sidan av kullen, och jag sa: "Herre, det är skrivet i Ditt Ord: "Efter två eller tre vittnens utsago, ska var sak avgöras." Jag sa: "Om det där var Du, så förlåt mig min dumhet! Men jag ber Dig att ge mig en ekorre till, liksom den där, och," sa jag, "då ska jag tro Dig, att det är Du, och djävulen kommer inte att ha någon möjlighet att säga att det bara hände sig så." Så jag satte mig ner.

105 Bara på ett ögonblick kom den där "Supersmörjelsen", som jag kallar den, svepande igen. Och jag lyftes nästan av mina fötter. "Och säg vad Du vill, och det ska bli Dig givet."

106 Jag tittade genom skogen tills jag fann ett annat träd ungefär femtio yards bort, det hade en massa snår i sig, och vingrenar och annat snodda runt det, så ekorrar tar sällan ett sådant träd. Jag sa: "Och ännu en ung rödbrun ekorre ska sitta precis där." Och jag tog ner mitt finger, och såg mig omkring genom skogen.

107 Och tittade tillbaka, och där satt den rödbruna ekorren och tittade rakt på mig, igen. Jag sköt denne. Plockade upp den. Och jag tänkte. . . Å, jag darrade.

108 Jag tänkte: "Tänk! Himmels store mäktige Gud är här i skogen, och Han bekräftar för mig, på mitt eget sätt, här jag jagar, att Han tänker göra precis exakt det Han sa till mig för femton år sedan." Jag begrundade det en liten stund. Jag sa: "Herre, det ska ske igen."

Han sa: "Säg platsen där det ska ske!"

109 Jag sa: "Det här ska jag göra radikalt." Jag sa: "Den där lilla grenstumpen som sticker ut där, vid sidan av fältet, naken, slät och vit." Jag sa: "Dit ska det komma en ny röd ekorre, och den ska gå ut på änden av den där grenstumpen, och titta ut över fältet, på bönderna. Så ska det vara."

110 Jag såg tillbaka, och det fanns ingen ekorre där. Jag tittade i omkring fem minuter. Där fanns fortfarande ingen ekorre. Jag—jag sa: "Nåja," sa jag, "två ekorrar räcker till." Jag sa: "Två är ett vittnesmål. Jag ska tro det på det sättet."

111 Och Någonting sa: "Men Du sa att där skulle vara en." Jag väntade fem minuter till. Ingenting. Och Det fortsatte att säga i mitt hjärta: "Du sa att där skulle vara en." Jag väntade och väntade. Någonting sa: "Tvivlar Du?"

Jag sa: "Inte ett dugg."

112 Och jag hade inte mer än sagt detta, så kom den röda ekorren ut på den där grenen, ställde sig och tittade på bönderna. Gud är min domare, som står här. Jag sköt ekorren, gick bort och plockade upp den. Och vandrade genom skogen tills det var timmar sedan jag skulle ha hämtat pojkar, för att se efter om det skulle kunna finnas en enda till, någonstans. Och det fanns det inte.

Så kom jag hem, talade om det för Er.

113 Och sedan, den 7:e november, var jag nere i Kentucky. Jag var tillsammans med broder Woods svåger, som står där, Charlie Cox, som står där vid pelaren. Och tillsammans med broder Tony Zabel, en av diakonerna här i församlingen. År Du här, Tony? Han finns här någonstans, broder Tony Zabel, och även broder Banks Woods. Och vi var uppe i bergen, på

jakt. Och jag började gå in i skogen, och ekorrarna var mycket sällsynta. Inga . . . Löven långt ner, på marken. Och jag började gå in i skogen.

¹¹⁴ Och Någonting sa till mig: "Hur många ekorrar vill Du ha i förmiddag?"

¹¹⁵ Jag sa: "Tja, jag har hundrafjorton i år, eller hundrasjutton." Jag sa: "Om jag finge tre till, så skulle det bli hundatjugo. Det skulle bli ett jämnt antal till slut." Jag sa: "Å andra sidan, ge mig sex stycken att ta hem." För jag tycker bättre om dem än något annat kött som finns att äta. Jag sa: "Om jag bara kunde få tre till!" Jag vandrade litet längre upp genom skogen. Och å, där fanns inga. Goda jägare, som Charlie och dem, fick en enda. Och jag sa: "Tja, jag . . ."

¹¹⁶ Någonting sa: "Säg det! Uttala de tre ekorrarna, så ska Du få dem."

¹¹⁷ Jag sa: "Det där har skett en gång." Så jag stod bredvid ett litet träd, sent på eftermiddagen, på sidan av en ås.

¹¹⁸ Och den där Smörjelsen kom så mäktigt att jag nätt och jämt kunde stå på marken och sa: "Tala! Vad Du än säger, tvivla inte, så kan Du få det Du har sagt.

Jag sa: "Jag ska få tre ekorrar."

Han sa: "Varifrån ska de komma?"

¹¹⁹ Jag sa: "En ska komma *därifrån*, en från det där hållet, och en tillbaka *den här vägen*." Gör det grundligt! Gud bryr sig inte om hur radikalt det ser ut. Han är omständigheternas Gud.

¹²⁰ Och medan jag stod där i några minuter ungefär, kunde jag inte höra något skjutande i närheten, resten av pojkarna var i närheten. Jag råkade titta bakåt, långt upp i skogen, cirka nittio yards, jag tyckte det fanns någonting på en stubbe. Jag betraktade den. Efter en stund hoppade den av, och det var en grå ekorre. Så långt bort, hela vägen över sänkan och upp på åsen. Då den kom fram på sidan om trädet, sköt jag den. Och det var omkring nittio yards, och det dödade den. Jag sa: "Det var en. Jag kan lika gärna vända mig om och titta åt andra hållet efter de andra, för de kommer." Förstår Ni? Gud har ett sätt att komma till en med saker och ting, och göra en säker på vad man talar om.

¹²¹ Den där Smörjelsen hade lämnat mig då. Nå, jag väntade och tittade åt *det här* hållet i ungefär en timme. Ingenting hände. Jag började bli kall. Jag tänkte: "Förvisso, om det är Den Helige Ande, som säger mig detta, kommer det att vara helt exakt. För då Smörjelsen var över mig, uttalade jag det där ordet, och det måste bli så."

¹²² Lyssna nu noga till detta! Och det här kommer att spelas in på band. Det kommer att gå runt hela världen.

123 Då och då fortsatte jag att titta åt vänster. Efter en stund tittade jag upp. I ett träd, runt en bok, kom en grå ekorre. Jag sa: "Precis exakt på det där sättet. Det är riktigt, Herre." Jag vände mig om, reste mig upp för att skjuta den, och då kom en ekorre till. Jag sa: "Där är två, precis exakt. Blir mina tre." Och jag tog sikte och sköt den första ekorren. Den andra sprang under en stock. Jag kunde se honom gnaga på en hickorynöt, eller någonting, under stocken. Stocken var ungefär så här hög vid änden, stack upp cirka en fot [c:a 30 cm — Övers.] Jag kunde se ekorren. Jag dödade den första.

124 Jag sa: "Nu ska jag ha den andra." Jag sänkte pipan, satte hårkorsen strax över hans öra, inte mer än fyrtio, femtio yards bort, och sköt och träffade stocken. Och ekorren blev inte ens orolig. Jag satte en kula till i den. Och han vände sig om, gick nedför stocken, gick till andra änden. Nå, jag sänkte pipan och tog det bästa sikte jag kunde. Och jag hade bara missat fem skott på hela året. Så jag sänkte pipan, ett perfekt skott, och tryckte på avtryckaren igen, och jag träffade ungefär fyra tum ovanför honom.

125 Jag sa: "Jag måste ha stött till kikarsiktet." Och så tittade jag igen. Ekorren sprang upp och for raka vägen åt sidan in i skogen vid sidan av mig. "Nåja", sa jag "jag har stött till kikarsiktet. Jag får skjuta honom från sidan då, i brösthålan." Och jag reste mig och tog sikte. Jag tänkte: "Kanske jag har blivit kall och darrhänt." Jag tänkte: "Jag var inte kall och darrhänt då jag sköt den andra."

126 Då så, sak samma, bara ett par minuter emellan. Och jag fick tag i en buske, höll den i handen, och höll bössan riktigt stadigt, och siktade mot hålan, brösthålan på ekorren, och tryckte av geväret. Och jag sköt en fot under honom. Och jag gjorde mantelrörelse för att få i en ny patron, och bössan var tom. Medan jag laddade om sa jag: "Jag får honom om han stannar där." Och då jag . . .

127 Ekorren fortsatte upp igenom skogen. Jag stod där. Jag tänkte: "Vad? Det är tre skott efter varandra, som har missat. Och jag har bara missat fem av etthundrafjorton." Jag sa: "Hur kan det komma sig, att min bössa skulle vara felaktig?"

128 Och just då kom det till mig: "Du kan inte skjuta den där ekorren på det där viset. Han skulle komma från *det* hållet." Guds Ord är fullkomligt. Kunde inte skjuta honom från söder. Han kom från norr.

129 "Å", sa jag, "jag ska bara vända mig åt *det här* hållet, då, och titta norrut tills han kommer." Jag laddade fler patroner i bössan, och tittade efter. Den lilla... Jag sa: "Om han kommer, måste han vara väldigt nära." Jag tycker inte om att skjuta en på nära håll. Det är ingen sport. Det är inte trevligt

att göra det. Så en var... snåret där, jag sa: "Nå, jag blir tvungen att få den här norrifrån, för att jag sa så." Så jag stod *så här*, och väntade.

¹³⁰ Och jag sa: "Jag antar... blivit sent. Jag sa: "En kvart i fyra, klockan fyra nu. Jag blir tvungen att gå med de där två, för pojkarna väntar på mig." Och så väntade jag en liten stund. Klockan blev fyra, tre minuter över fyra.

¹³¹ Jag sa: "Tja, jag får gå och hämta mina ekorrar." Jag gick upp och hämtade ekorrarna, kom tillbaka, så mörkt att jag knappt kunde se i sänkan. Jag började gå nedför sänkan. Och medan jag gick ned genom sänkan, blev det mörkt, och jag hade gått förbi platsen där jag hade stått.

¹³² Någonting sa till mig: "Ska Du inte gå upp dit och hämta ekorren?"

¹³³ Jag sa: "Hur skulle jag kunna se honom nu?" Med ett litet kikarsikte, litet, smalt kikarsikte, knappt ljust nog att se några fot framför mig. Jag sa: "Hur skulle jag kunna se den?"

¹³⁴ Han sa: "Men Du sa att det skulle bli en till." Å, jag önskar att jag kunde förstå det där, hur jag på något sätt kunde få, förstå vad det där, ja, vad det där egentligen betyder, min vän. Förstår Ni? Under den där Smörjelsen, var det inte jag som sa det. Det var Gud som sa det. Och jag gick ett par steg. Han sa: "Vänd om och gå tillbaka mot norr! Din ekorre finns där."

Jag gick, vände om. Jag sa: "Herre, Gud, jag ska inte tvivla ett dugg."

¹³⁵ Jag började gå tillbaka mot norr. Det finns folk, som sitter här, som känner till det här. Började gå tillbaka mot norr. Och långt upp på åsen, femtio eller sextio yards bort, sprang en ekorre upp för trädet, det var precis så ljust att jag kunde se honom. Jag letade med kikarsiktet, upp- och nedför trädet. Ingen ekorre kunde jag finna. Efter en stund tyckte jag att jag kunde se en utbuktning på trädet, långt där uppe, det var så mörkt. Jag sa: "Nåja, jag ska försöka med den där i alla fall." Och jag sköt. Och då jag gjorde det, sprang en ekorre runt trädet och for ned. Jag hörde den träffa marken. Jag trodde den hoppade.

¹³⁶ Samtidigt som det där hände, sprang en uppför en vit ek, cirka tjugo fot därifrån. Jag sa att han sprang nedför det ena och uppför det andra. "Nu, Herre, ska Du säkerligen inte låta mig bomma den, sedan jag redan under den där Smörjelsen har sagt att detta skulle ske. Och Du håller på att bekräfta mitt ämbete. Det här blir sex gånger, som Du har bekräftat det för mig." Människans tal, *sex* gånger. Jag sa: "Du kommer inte att låta mig bomma honom." Jag tittade hela vägen upp och nedför trädet. Och långt där uppe, tyckte jag att jag såg några

löv. Jag såg något som rörde sig där inne. Jag lyfte bössan och sköt. Och ekorren föll till marken, stendöd. Uppför kullen gick jag, glad och lycklig.

¹³⁷ Jag gick till det första trädet, till vänster om mig, och där låg ekorren. "Tja", sa jag, "jag vet att jag fick den där, men den här var jag inte säker på." Jag sa: "Då, Herre, gav Du mig en extra."

¹³⁸ Jag gick över för att finna den andra ekorren, han var inte där. Och jag tittade, och jag tittade, och jag sökte under löven och lyfte på små stycken och drog fram en gammal stock. Och det fanns inte mer än en stock, som låg där, inom tretti yards håll, och jag bröt den i stycken. Tittade under sidorna, och höll mina händer i löven och kände efter. Det fanns ingen ekorre där, ingenstans.

¹³⁹ Längre upp fanns det en stor avbruten grenstump på kullens topp. Jag gick upp, till den där lilla stumpen. Där fanns ett litet, litet hål. Jag kände efter inne i det, och jag tyckte att jag kände min ekorre, då jag sträckte mig upp och ner. Då var jag. . . Jag sa: "Nå, jag kan inte få tag i honom. Så i morgon ska jag ta med mig pojkarna och hämta den. Jag måste tala om det för dem." Och jag gick ner till broder Charlie. Stoppade igen hålet, gick ned till broder Charlie och dem, och berättade för dem.

¹⁴⁰ Vi gick bort till deras hus den kvällen, och åt kvällsmat. Vi fröjdade oss i Herrens Närvaro. Och strax innan vi skulle lägga oss, bad broder Charlie broder Tony Zabel att leda i bön.

¹⁴¹ Nu säger jag inte detta för att strida eller för att såra broder Tony. Han är en av de finaste kristna gentlemän jag känner. Men bara för att visa Er hur Herren verkar. Tony sa i sin bön den kvällen: "Herre, Gud, låt oss veta att vår broder har berättat sanningen för oss, genom att han kommer att finna den där ekorren i grenstumpen!" Det var. . .

¹⁴² Jag sade aldrig att jag skulle finna en ekorre i grenstumpen, under Smörjelsen. Jag sa: "Jag sköt ekorren." Naturligtvis kunde jag inte få tag i ekorren, för, om jag gjorde det, skulle det ha blivit flera, än jag hade sagt. Precis exakt vad jag hade sagt, under den där Smörjelsen, det var vad Gud frambringade. Så, jag sa ingenting om det där.

¹⁴³ Ser Ni, det är därför, många gånger, som folk säger: "Broder Branham sa *så-och-så*." Då broder Branham säger någonting, det har ingenting med det att göra. Men då Gud säger det, då är det sant i evighet.

¹⁴⁴ Men broder Tony förstod inte det. Han sa: "Om den där ekorren finns där, då vet vi att vår broder har sagt oss sanningen." Broder Woods, broder Charlie, allesammans, begrep det. Vi sa ingenting. Jag sov tillsammans med broder Tony den natten.

¹⁴⁵ Nästa morgon, vid bordet, talade vi om det: "Å, det var en förskräcklig dag."

¹⁴⁶ Och broder Tony sa: "Ja, det är en sak, broder Branham kommer förmodligen att få sin från en grenstump, i förmiddag, från ett träd."

¹⁴⁷ Jag sa: "Broder Tony, jag har aldrig sagt att ekorren var där inne. Jag sa att jag kunde känna den, då den restes upp, skulle den falla."

¹⁴⁸ Han sa: "Den kommer att vara där. Den kommer att finnas just i grenstumpen." Vi for upp. Och då jag lämnade bilen, började jag vända om igen och sa: "Det är någonting, som är fel. Det är bäst att jag talar om det för Tony nu. För om den där ekorren inte finns i det där hålet, i den där grenstumpen, och jag kommer tillbaka utan någon ekorre alls, kommer han att tro att jag ljög, på grund av den där bönen han bad i går kväll." Jag sa: "Gud, Du vet, tillsammans med min Bibel, att jag har berättat den ärliga sanningen." Och Gud vet, att det är sanningen, jag sa bara sanningen.

¹⁴⁹ Och jag fortsatte. Någonting bara drev mig vidare. Och jag vandrade upp genom skogen, på jakt. Jag fortsatte att tänka: "Tänk om den där ekorren inte finns där inne!" Han gav mig sin jaktkniv, så att jag skulle kunna utvidga hålet, så att jag kunde nå in och få tag i den.

¹⁵⁰ Och Någonting sa till mig: "Om den inte finns där, eller om den finns där, vad gör det för skillnad?"

¹⁵¹ Jag sa: "Han kommer . . . Han skulle inte tro mig. Han bad och sa att: 'Om vi finner ekorren, då vet man att vår broder har berättat sanningen för oss.'"

¹⁵² Och den där mäktiga Smörjelsen kom, och sa: "Säg bara, att ekorren ska finnas där uppe, så får Du honom."

¹⁵³ Jag tänkte: "Visst, Herre, visst blir det här sjunde gången, i rad, som den här Smörjelsen är över mig. Jag sa: "Är det Du?"

Han sa: "Säg vad Du vill!"

Jag sa: "Jag ska finna den där ekorren." Smörjelsen lämnade mig.

¹⁵⁴ Jag jagade vidare till halv tio, som det var meningen att vi skulle göra. De trodde att de skulle komma ner och fara och hämta några hundar då. Och jag gick upp på kullen klockan halv tio, tittade i hålet, kände mig för, täljde. Det fanns ingen ekorre alls, där i hålet. Jag kände efter överallt. Vad jag plockade upp var små fina gräsrötter, eller trädrötter, det var vad jag fick upp och kände att det föll av pinnen, då jag körde in pinnen och drog upp den *så där*. Jag trodde att jag höll på att få upp ekorren. Och den gled av pinnen, men det var små rötter och sådant. Ingen ekorre där inne. Jag tänkte: "Vad ska jag göra nu?"

155 Jag sa: "Här är det, halv tio, jag måste gå tillbaka." Jag tog upp min bössa och började gå nedför kullen.

156 Och Någonting sa: "Sa Du inte, att Du skulle hitta ekorren?"

Jag sa: "Var skulle jag kunna hitta den?"

157 Gud är min högtidlige domare, tillsammans med Sitt Ord här. Och jag är en man, femtio år gammal, en evangelisk predikant, som står i den här talarstolen. Någonting sa: "Titta under den där lilla barkbiten!"

158 Jag sa: "Herre, jag skulle inte tvivla på Dig, aldrig!" Jag gick bort och plockade upp barken, och det fanns ingen ekorre där. Jag trodde jag. . .

Just innan jag gjorde det, sa någonting: "Tänk om han inte finns där!"

159 Jag sa: "Å, han kommer att vara där." Jag plockade upp den, och det fanns ingen ekorre där. Jag tittade ned, med förvåning. Jag såg något litet, grått, som stack fram under ett löv. Jag drog upp det, och där låg ekorren. Han gjorde det exakt rätt, så som Han hade sagt att Han skulle göra det.

160 Jag gick utför kullen och berättade det för dem, och vi fröjdades. Och då jag kom till bilen, stod Charlie och Banks där. De pratade. "Var det inte underligt, att Tony skulle säga något sådant i sin bön, så mycket som han tycker om broder Branham? Och varför skulle han tvivla på hans ord och säga så där?" Ser Ni, han var bara tvungen att säga det på det där sättet, för Gud visste att jag skulle stå i talarstolen i förmiddag och göra anspråk på samma sak. Man måste se upp med vad människor säger, och så vad Gud säger. Vad Gud säger är sant.

161 Då tänkte jag: "Å, pris ske Gud!" Jag gick ner. Vi hade en härlig stund. Kom hem.

162 Broder George Wright har, i årtal, gjort nattvardsvinet. Sedan ska jag sluta. Har gjort nattvardsvinet åt församlingen. Broder Roy Roberson, där bak, ringde till mig och sa: "Broder Branham, låt oss fara ner och hämta nattvardsvinet hos broder Wright!", som sitter här, han och hans familj.

Lyssna nu noga till det här, då vi avslutar! Å, Gud!

163 Vi kom till broder Wrights, tidigt på morgonen, och, som vanligt, ett hjärtligt välkommen ut. Och vi talade om vinet. Och lilla Edith, den lilla ofärdiga flickan, som sitter där, som jag älskar, liksom vi gör här i tabernaklet, inte bara jag, utan det här tabernaklet, liksom vore hon vår egen syster. Familjen Wright har varit den äldsta familjen, en av dem, tillsammans med Slaughters här. Roy Slaughter och dem, och Wrights eller fru Spencer, de var bland de äldsta som har varit i tabernaklet. Jag tror att Wrights har kommit hit i en tjugofem eller tjugosex år.

¹⁶⁴ Jag bad och jag bad, för den där lilla flickan. Jag har bett, för att få se Gud hela henne. Och jag har sett lidanden, ännu värre än hennes, helade. Och jag har fastat, och jag har bett, och jag har längtat, och jag har sökt Herren, med tårar, om den där lilla flickans helbrägdagörelse. Den lilla stackaren blev sjuk medan hon var bara ett litet barn, kanske barnförlamning, som har förvridit hennes små händer och fötter. Hon led i många år. Och då vi bad första gången, för henne, slutade hon lida. Det är år . . . tjugosex år sedan. Då hon får ont i magen, eller tandvärk, vet jag att Herren kommer att ta bort det så snart vi börjar be för henne. Men den där krämpan . . .

¹⁶⁵ Och jag har sett henne sitta här i byggnaden, då andra krymplingar har stått upp och gått sin väg, och sjukdomar och så vidare. Och undrat: "Varför går inte den där lilla flickan? Herre, uppenbara Dig över henne! Låt Ljusets Ängel överskygga barnet, så jag kan säga: 'SÅ SÄGER HERREN.'" Om det var mig det kom an på, skulle jag ha sagt det. Men det är inte jag, som bestämmer. Det är Han, som bestämmer. Och jag höll ögonen på det.

¹⁶⁶ Och vi hade kommit tillbaka, då ville hon ha en kanin. Broder Woods och jag gick ut och dödade två kaniner och tog dem med tillbaka till henne. Hon hade middagen klar, fru Wright och dem.

Och under den tiden . . .

¹⁶⁷ Syster Hattie Mosier, hon miste just sin man. Jag vigde paret, för några år sedan. De fick två fina barn. Och broder Watt blev dödad. Hans egen pojke fann honom under hans traktor, krossad till döds. Och den lille pojken fick ett sammanbrott, och någonting hände honom. Och Broder Woods och jag for ned dit en kväll, och stannade kvar över natten, där hans mor och morbror vistades hos honom. Och Herren lät honom bli bra, och han sitter här i förmiddag. Hans moder var intresserad av honom. Den där tonåringen, började just komma ut tillsammans med världen, femton år gammal, eller något sådant. Hans lille bror var tolv, tretton år.

¹⁶⁸ Syster Hattie Wright känner Ni alla. Vi kallar henne Wright. Hon heter Mosier. Men hon har varit trofast. En liten husmor, bor i två rum, långt uppe bland kullarna. Ute där med en spade och hacka, och försöker hacka bort ogräset ur en majsåker, för att hålla samman sin lilla familj. Hon har arbetat trofast.

¹⁶⁹ Då jag satt till bords, och åt middag, hade jag hållit på att förklara vad tro var. Jag sa: "Med tron är det så här. Om jag skulle se en syn där broder Shelby satt så-och-så, och var och en på det sätt de var." Och syster Hattie satt långt bak, mot ett annat rum. Hon hade inte mycket att säga. Det har hon aldrig.

¹⁷⁰ Och sedan, medan vi talade, sa jag: "Om Herren skulle visa mig i en syn att någonting skulle ske, då skulle jag kunna säga det. Det är det som väcker min tro." Jag sa. "Då Herren visar mig vad som ska ske, då får jag tillit. Det kommer att bli så."

¹⁷¹ Då Han visade mig, sa jag: "Om jag komme hit, och den lilla, lidande flickan satt där, och Herren visade mig att hon skulle bli helad. Då skulle jag komma raka vägen hit till ort och ställe, och se efter om allting var exakt som han hade sagt. Och så säga: 'SÅ SÄGER HERREN. Edith, stå upp och gå!'" Jag sa: Ni skulle få se de där små benen utveckla sig, de där små händerna utveckla sig. Och hon skulle stå upp därifrån och gå, till Guds ära," sa jag, "om det skulle hända sig så." Jag hade hållit på att berätta den här upplevelsen för dem. Och jag sa: "Vet Ni. . . Jag vill fråga Er en sak." Broder Banks Wood satt bredvid mig, vid bordet. Och sedan satt, då, syster Hattie satt långt bak. Och pojarna satt där, och fru Wright, och herr Wright. Och Shelby satt till vänster om mig.

¹⁷² Lyssna nu! Missa inte det här! Det visar Er Guds makt.

¹⁷³ Och medan vi talade, sa jag: "Jag vill fråga Er en sak. Vad var det, som placerade de där ekorrarna där? Det finns inga ekorrar i skogen. Jag hade jagat och jagat. Och jag — jag är inte den bästa bland jägare, men jag har jagat sedan jag var en liten pojke. Och jag hade jagat omsorgsfullt, och — och de kom på det mest skrattretande ställe, och på det mest skrattretande sätt jag kunde frammana dem." Jag sa: "Vad placerade dem där?"

¹⁷⁴ Jag sa: "Jag undrar om det är så, att mitt ämbete håller på att förändras, att Abrahams Gud bekräftar Sitt löfte, liksom Han gjorde för Abraham då han var uppe på bergstoppen, och han behövde ett offer i stället för sin son? Jehova-jireh gjorde ett under, och placerade en vädur, hundra engelska mil bort. Han var tre dagsresor hemifrån. Och vilken vanlig människa som helst kan gå tjugofem engelska mil om dagen. Då lyfte han upp sina ögon och såg berget i fjärran. Och gick sedan till berget, och gick upp på bergstoppen. Medan väduren där inne, ett får, vilda djur skulle ha dödat den. Och så uppe på berget, där det inte finns något vatten. Hur kom den där väduren upp dit? Vad hände? Gud behövde ett offer, för att bevisa för Abraham att Han var Jehova-jireh. Skapelsens Gud talade en vädur till existens. Det var inte en syn. Han dödade väduren, och det kom ut blod ur djuret. Det var ingen syn. Det var en vädur."

¹⁷⁵ Jag sa: "Samme Gud", halleluja, "Jehova-jireh, Han är precis lika mycket Jehova-jireh idag som Han var på berget tillsammans med Abraham." [Broder Branham klappade i händerna tre gånger. — Red.] "Han kan fortfarande skapa ett djur, till Sin ära. De där ekorrarna var ingen syn. Jag sköt

dem. Det kom ut blod ur dem. Jag redde till dem och åt dem. De var inte syner. De var ekorrar." Jag sa: "Samme Jehovajireh, som försökte att ge mig sitt löfte, i mitt tjocka och tröga sinne, Han kunde tala det jag behövde till existens, på samma sätt som Han kunde tala det Abraham behövde till existens."

¹⁷⁶ Jag hade inte mer än sagt det, förrän . . . Syster Hattie, som satt och grät nu, hade inte sagt ett ord. Och hon sa: "Det är sanningen och ingenting annat."

¹⁷⁷ Hon sa det rätta. Hon sa precis som Banks sa där nere. Jag hörde hennes röst, då den svepte från mina öron, liksom uppåt skogen.

¹⁷⁸ Fru Wright, som satt där bak med sin lilla flicka, försökte tolka vad Edit sa. Jag kunde inte höra fru Wright.

¹⁷⁹ Och den där Supersmörjelsen svepte över mig, och sa: "Säg till Hattie, att hon har funnit nåd i Guds ögon!" Vem kunde ha tänkt sig det? Den sa: "Säg till henne att be om vad hon vill. Sedan ska Du, genom den här gåvan, tala det till existens. Vad hon än ber om, tala det till existens!"

¹⁸⁰ Jag såg på syster Hattie. Första gången det utfördes på en mänsklig varelse. Jag sa: "Syster Hattie, be om vad Du vill! Gud kommer att ge Dig det."

¹⁸¹ Vad tror Ni om det? [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Går det i Er? Sju gånger hade Han bekräftat det, genom ett djur. Sju är Guds fullkomliga tal. Här är första gången på en mänsklig varelse. Och Han, vad valde Han, någon mäktig adelsman, en stor välkänd predikant? En fattig liten änka, som nätt och jämt kunde skriva sitt namn. Gud vet vad Han gör.

Jag sa: "Be om vad Du vill!"

Hattie sa till mig: "Broder Branham, vad menar Du?"

¹⁸² Jag sa: "Be om vad som helst, som Ditt hjärta begär, så ska det bli så just här, för att Du ska veta att Herren Gud i Himlen svarar, och att Hans Skrifter är sann."

¹⁸³ Första gången för mig med den nya gåvan, min första Smörjelse. Jag kunde knappt höra henne. Och hon såg sig omkring. Vi hade talat om hennes lilla, ofärdiga syster. Jag sa i mitt hjärta: "Å, utan tvivel kommer lilla Edith att hoppa till Guds ära inom några minuter."

¹⁸⁴ Hattie såg sig omkring, överallt. Och hon sa: "Broder Bill, min högsta önskan är att mina två pojkar blir frälsta." Vilken . . . Å, det kunde inte ha funnits något större. Hon kunde ha bett om tio tusen dollar, hon skulle ha fått det. Tänk om det hade varit en miljonär, som hade bett om en miljon till! Gud visste vad hon skulle komma att be om.

¹⁸⁵ Syster Hattie, åtminstone sju eller åtta vittnen stod där. Alla Ni, som var där då det där hände, räck upp Era händer!

Alla i byggnaden, som var närvarande då det hände: en, två, tre, fyra, fem, sex, sju. Sju av dem. Åtta av dem. Åtta av dem var med då det hände.

¹⁸⁶ Jag sa: "Be om vad Du vill! För Gud har gett mig det, för att ge det till Dig, vad Du vill."

¹⁸⁷ Hon sa att hennes pojkar höll på att glida ut i tonårstrots. Och hon sa: "Mina två pojkars frälsning."

¹⁸⁸ Jag sa: "Efter Guds vilja, ger jag Dig, genom Guds makt, i Jesu Kristi Namn, vad Du begär." Och hennes två pojkar skakade under Guds kraft. Och hela byggnaden darrade. Banks föll ned på sin tallrik. Shelby grep efter något. Och Hattie skrek, så att man kunde höra henne två kvarter bort. Och de där två pojkarna, med tårar rullande utför kinderna, fick vad de bad om, just då. Å!

¹⁸⁹ Första gången den användes på en mänsklig varelse. "be om vad Du vill, så ska det bli Dig givet." Hennes två pojkar, som sitter där tillsammans med henne i förmiddag.

¹⁹⁰ Vad skulle hon ha bett om? Tänk om hon hade bett om sin lilla systers helbrägdagörelse! Tänk om hon hade bett om det! Den lilla flickan skulle ha blivit helad, men de två pojkarna ha gått förlorade. Tänk om. . .

¹⁹¹ Den där fattiga änkan, som just hade berättat för mig, att hon försökte ge den här församlingen femtio dollar som löftesoffer, som hjälp till att bygga en ny kyrka. Och broder Roberson ville inte ta emot det, och tillät henne bara att ge tjugo. Och jag sa till mig själv, medan hon talade: "Jag ska ge henne tillbaka de tjugo."

¹⁹² Men Gud sa till mig, i mitt hjärta, inte i en syn, i mitt hjärta: "Då Jesus stod och såg på då en änka lade i tre pennies, där det redan fanns tusentals dollars, vad skulle Du ha gjort?"

¹⁹³ Jag sa: "Tja, om jag hade stått där, hade jag sagt: 'Vi behöver det inte, syster. Vi har gott om pengar.'" Men Jesus sa aldrig det. Han lät henne gå vidare och göra det, för Han visste vad framtiden bar i sitt sköte.

¹⁹⁴ Så hjälpe mig Gud, som min högtidlige domare, Gud såg att detta låg framför henne. Och jag stack handen i fickan, för att ta upp plånboken, för att ge henne tillbaka tjugo dollar, och säga: "Syster Hattie. . ."

Men Han sa: "Gör det inte!"

¹⁹⁵ Och efter några minuter, då frågan om Jehova-jireh kom upp, sa hon: "Det är sanningen och ingenting annat." Och då det kom från hjärtat på en fattig änka, visste Gud att hon skulle be om det största som kunde ske. Så länge det finns en Himmel, då stjärnorna har försvunnit, då det inte längre finns någon måne, någon jord, något hav, ska de där pojkarna leva vidare genom Evigheten tillsammans med samme Jehova-jireh. Han som gav det odödliga löftet. Hans löften kan inte svika.

¹⁹⁶ Jag ser fram mot att de här mötena här nere i San Jose kommer. Å, om det bara ville bryta fram! Då nu Smörjelsen kommer: "Be om vad Du vill!" Jag är fullkomligt förvissad om att då Den kommer, kommer det att ske precis så, vad Gud än lovar att vi får be om. Det måste det göra: "För om I sägen till detta berg."

¹⁹⁷ Ser Du, det är inte Du som talar. Det är inte Du. Det är Gud. Det är Du, som är så — så överlåten åt Gud.

¹⁹⁸ Se nu på de gamla profeterna, medan vi avslutar! De gamla profeterna, då de såg Herren Jesu tillkommelse, var de så i Anden att de talade som om det var de själva. Se på David i Psaltaren, den 22:a psalmen, där han ropar: "Min Gud, Min Gud, varför har du övergivit mig?" Inte David, det var Kristus, åtta hundra år senare. "Alla mina ben stirrar på mig. De spärrar upp munnen åt mig, de skakar på huvudet." Han sa: "Andra har Han hjälpt, men Sig själv kan Han inte hjälpa." David talade som om det var han själv. Men det var Guds Ande i honom, Kristus, som talade.

¹⁹⁹ Å, pris ske Gud, då Han flyttar in i Sin Församling, i fullheten av Sin kraft, verkar bland Sitt folk, breder ut Sin barmhärtighets stora vingar. Lovad vare Han!

²⁰⁰ Jag har inte tid med min predikan. Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick!

²⁰¹ Finns det någon här, i förmiddag, eller hur många finns det här, som vet, att Du inte är beredd att möta Gud just nu? Skulle Ni vilja räcka upp era händer, och säga: "Be för mig, broder Branham!" Vi kan inte ta fram Er till altaret, det är för trångt där. Gud välsigne Dig, broder, dig, syster, dig, broder, dig, och dig där bak, runt omkring, Dig, unga dam, dig, min broder, långt där bak, överallt! Gud ser Era händer.

²⁰² Om Han kan skapa en vädur då där inte finns någon vädur, om Han kan skapa djur, om Han bryr sig om ett litet fikonsträd, som växer på sidan av kullen, eller en liten död fisk, som ligger i vattnet, hur mycket mer vet Han inte vad Du vill ha! Och Din. . . Visst gör Han det. Han vet att Du behöver Honom. "Be, så ska Ni få. Då Ni ber, tro då att Ni får det Ni ber om." Var det Den Helige Ande, som räckte upp Din hand? Om det var så, då är Smörjelsen över Dig. Be då, och tro på Gud, så ska Du få det Du har sagt.

²⁰³ Himmelske Fader, nu går denna dag mot middagstid, och jag har varit långrandig här i förmiddag, med den här berättelsen om Din gudomliga Nåd, enligt Ditt Ord. Det är skrivet i Bibeln att Jesus, vår Herre, sa: "Den som tror på mig, han ska också göra de gärningar jag gör." Och vi vet att de här gärningarna är sanna. Du kunde urskilja människornas tankar. Du talade om för Petrus vem han var, vad han hette, vad hans far var. Du talade om för Filippus då han kom med Natanael,

eller, rättare sagt, talade om för Natanael, att Du såg honom under trädet innan han kom. Du talade om för kvinnan, vid brunnen, hur många män hon hade. Å, det finns ingenting, som är fördolt för Dig. Du visste allting. Och det var Dina gärningar. Sedan ser vi att Du talade till det där fikonsträdet.

204 Å, herre, jag tror att tiden snart är inne, då bröden och fiskarna kommer att förökas. Det kommer att komma ett vilddjurets märke, snart. Det kommer att komma ett kyrkoförbund. Och de kommer att ge ut ett tecken, en förenad kyrka, så att: "Ingen kan köpa eller sälja." Och Din Församling, dem kommer det inte att påverka, för Din Helige Ande ska leda dem och föda dem, som Du gjorde med Israel i öknen. Du är Gud. Låt oss inte missta oss på det, Herre! Låt oss stå fast, trofast! Låt oss vara sanna!

205 Nu vet jag inte precis när detta kommer att ske igen, Herre. Kanske i förmiddag igen. Kanske sker det igen i Tabernaklet idag. Jag litar på att det kommer att göra det, Herre. Jag litar på att Du kommer att lägga ner tro i människornas hjärtan, och jag vet att jag inte har vilselett eller sagt en enda sak fel. Jag sa det precis som det kom, så gott jag kunde i mitt hjärta, Herre, och vaktade på mina ord och vägde dem. Jag vet att Du har bekräftat det där för mig, som jag har sagt, sju gånger. Och jag vet, att omedelbart därefter, den första mänskliga varelse jag talade till, att hon fick vad hennes hjärta begärde, i samma ögonblick som hon talade.

206 Nu, Herre, finns det många böneämnen här i förmiddag. Du måste smörja Din tjänare, Herre! Om Du bara vill sända Smörjelsen! Låt mig få den, i förmiddag! Om någon skulle behöva något, så tala bara om det för mig, Herre, då de talar, när som helst, vem Du vill! Och låt det ske!

207 Nu vet jag, att det som sägs då, det kommer inte att vara jag, det kommer att vara Du som talar, Herre. Jag överlåter mig åt Dig, och innan jag lämnar den här verksamheten, av den gamla typen, synerna och så vidare, vid det här altaret, där jag överlämnade mitt liv på nytt, från att predika Evangeliet till tecken och under, överlämnar jag mig igen denna förmiddag, åt Dig, Herre, till tjänst. Första gången det här har berättats. Första gången, Herre, som det har uppenbarats. Här sitter vittnena.

208 Å, Herre, Gud, om det finns något Du kan använda detta mitt gamla skrov till, så är jag Din, Herre. Ta mig, och forma mig, och gestalta mig, och gör någonting, Herre, som ärar och förhärslig Dig! Sprid ut det bland andra predikanter! Sänd det till världens fyra hörn! Det håller på att bli sent. Jesus kommer.

209 Välsigna Ditt folk, tillsammans! Fräls de förlorade! Alla som räckte upp sina händer här, i förmiddag, fräls dem, Herre! Ge dem Den Helige Ande! Må deras liv vara överlåtna åt Dig!

210 Den här lilla församlingen, Herre, pastorn, och varenda pastor här, varenda evangelist, lärare, varenda medlem av någon annan församling. Å, Gud, som en kropp av människor ger vi oss åt Dig. Ta oss och använd oss, Herre! Vi är Dina, och väntar oss att komma till Dig en gång, i frid.

211 Om det nu finns några sjuka eller plågade, må de bli helade, i förmiddag. Må Din nåd och eviga Välsignelse vila över dem, då vi ber för dem, genom att lägga våra händer på dem och be! Må Den Helige Ande komma och utföra de verk Han har bestämt ska ske! Ge oss det, Fader! Genom Jesus Kristus ber vi om denna välsignelse. Amen.

212 Jag har sagt Er den ärliga sanningen. Precis som Gud har uppenbarat den och har gjort det, har jag ärligt talat om sanningen för Er. Och nu söker och önskar jag allvarligt Era förböner. Jag inser att en man i min ålder, femtio år . . .

213 Här om morgonen sa jag till hustrun: "Jag är redan femtio, älskling. Om jag ska göra någonting för Herren, får jag skynda mig."

214 Hon sa: "Bill, Gud tränade Moses i åttio år." Och, sa hon: "Han kan träna Dig i femtio år till, för att få en dags tjänst av Dig. Han har ett ändamål med Dig, så stå bara stilla!" Jag tyckte det där var en hel del vishet: "Stå still!"

215 Gud rör varje hand precis enligt Sin stora plan. Var stilla bara! Försök inte över . . . Försök inte driva på! Då kommer Du före Honom. Det är mycket bättre att försöka följa efter än att gå före, för det är Han som är ledaren.

216 Till min lilla församling här nu, min lilla skara som har varit så trofast, och har bett för mig, över hela världen. Jag tror det kommer en världsvid omvälvning till. De här sakerna jag har talat om för Er är sanningen. På Domens Dag ska jag möta Er där med samma berättelse, så sant som jag står här.

217 Jag är säker på att Ni alla skulle kunna se vad det är. Det är en större, djupare Smörjelse av Den Helige Ande. Hur man ska komma in i den, det vet jag inte. Det enda jag vet, är att det måste vara Gud som för in i Den. Så lev bara så älskvärt, och ödmjukt, och nära Gud, som Du kan! Tvivla inte på Honom! Tro bara, att allting samverkar till det bästa, för Dig, så kommer allting att fungera som det ska. Förstår Ni?

218 Kom bara ihåg att Du är ett får! Han är Duvan. Och duvan leder lammet. Då . . . Och lammet och duvan har samma natur. Duvan är den mildaste av alla himmelens fåglar. Lammet är det mildaste av alla markens djur. Så, ser Ni, deras andar skulle komma bra sams med varandra. Duvan skulle inte kunna komma över en varg. Förstår Ni? Den skulle inte stanna där. Vargen är en dråpare. Lammet är milt.

219 Så, ser Ni, det är Lammet och Duvan, och den ena leder den andre. Och ser Ni vart Duvan ledde Lammet? Hela vägen till Golgata, för att bli korsfäst. "Och Han öppnade inte Sin mun." Då de spottade på Honom, spottade Han inte tillbaka. Då de slog Honom, slog Han aldrig tillbaka. Han bara fortsatte, i visshet om att Han, till Guds ära, gjorde Guds vilja.

220 Syster Hattie, vi är ungefär lika gamla. Broder George Wright där, hennes pappa, och hennes pojkar, mor, Shelby.

221 Jag vill säga detta. Jag förstår att Ni undrar varför jag reste mig och gick ut ur huset så kvickt som jag gjorde. Jag har aldrig... Jag har varit där trettio tusen raa hedningar blev frälsta på en gång, i Sydafrika, kom till Kristus. Jag trodde att det var den mäktigaste Smörjelse jag någonsin hade känt. Den kunde aldrig, på något sätt, jämföras med den nere hos George Wrights, här om dagen. Jag har aldrig känt någonting liknande Den. Hela rummet verkade bara vara ett Guds Härlighets Ljus.

222 Syster Hattie är en mycket lugn och gudfruktig liten kvinna, höjer aldrig rösten för någonting. Men man skulle ha kunnat höra henne skrika, ett helt kvarter bort, då Den Helige Ande träffade byggnaden. Alla, allesammans där, kände det. Det var underbart. Vi kanske lever länge, men, syster Hattie, så länge det finns ett minne i våra sinnen, kommer vi att minnas det där, och syster Wright.

223 För att nu människorna ska tro att jag berättade det där precis exakt sanningsenligt, skulle Ni vilja räcka upp Era händer, Syster Hattie, så, att, Syster Wright och alla Ni som var där, bara var där, så att Ni kan se! Ser Ni? Där är de.

224 Här, stå upp, syster Hattie! Där är den lilla änkan, som undret skedde med, det första. Det gick förbi alla världens människor, för att det där skulle ske först med den där fattiga, lilla, ödmjuka änkan uppe på en bergssida, som där uppe försökte odla fram en majsskörd ur en mager jordbit, för att ta hand om sina barn. Det var henne Gud hedrade, för första gången sedan... sedan Jesu Kristi tid, och sa: "Be om vad Du vill!"

225 Jag sa: "Jag utmanar vem som helst, i Herrens Namn. Då den där Smörjelsen kommer och säger så där, då bryr jag mig inte om vad Du ber om, det ska bli Dig givet.

226 Vet Ni varför plutokraterna inte fick det, eller de märkvärdiga människorna? Det är för att Gud visste att de skulle be om saker som inte var bra för dem.

227 Han ger det till människor som Han vet kommer att be om det rätta. Och vad mer skulle den där kvinnan... Vad mer? Säg mig någonting hon kunde ha bett om, som var större än det! Hennes mor och far är frälsta. Hennes lilla syster är frälst. Hela familjen frälst, utom de två pojkarna, vid den tiden. De var inte frälsta.

228 De är fattiga människor. Shelby talade om för mig att hans stadiga inkomst, för en god skörd hade han sex hundra dollar netto på ett år. Pojken har arbetat tills han är ungefär i min ålder, och är alldeles nedbruten och allting. Och har arbetat, tagit hand om sin pappa och mamma, och de är gamla, och försöker ta hand om sin lilla, plågade syster. Men han är frälst. Broder Wright, allesammans, frälsta.

229 Men de där två var inte frälsta. Och Hattie bad om sina barns frälsning, så länge det finns en evighet. Hon kunde ha bett om tio tusen dollar, och fått det. Hon kunde ha bett om vad hon än ville. Men Gud vet vad man kommer att be om, redan innan Han låter Smörjelsen komma. Det är riktigt.

230 Syster Hattie, är det riktigt, det där jag sa: "Be om vad Du vill. Vad som helst, som Ditt hjärta åstundar, be om det, Hattie!"? Är det riktigt, syster Hattie? Ser Ni? Ser Ni? "Be om vad helst Du vill, det spelar ingen roll vad det är. Be om det! Gud har sagt till mig: "Säg bara vad hon har bett om, så ska hon få det." Jag sa: "Be om det nu, precis vad som helst, som Du vill ha!" Och hon gjorde det.

231 Å, broder, syster, inser Du vilken tid vi lever i? Den härligaste tid, då Himmels Gud kommer att bland mänskliga varelser ställa detta: "Be om vad Du vill, så ger Han Dig det." Å! Det — det är för djupt för mitt sinne. Jag vet det. Men jag hoppas kunna rymma, i mitt hjärta, så mycket av det som jag kan. Det, det är bara. . . Jag har levt på Det. Jag har frodats på Det. Jag far västerut på Det. Jag går in i möten på Det. Jag lever på Det. Guds Ord är rätt.

232 Så långt jag nu vet, är det det sista, som ska ske. Jag vet inte om någonting annat, vad det skulle kunna vara, att ge till mänskliga varelser, än "Be om vad Du vill, vad det än är. Be om det bara, så ska det bli Dig givet."

233 Och kunde Ni se visheten? Hur många tror, att den där kvinnan bad om det största man kan be om? Låt oss få se Er! [Församlingen säger "Amen." — Red.] Kunde Ni tänka Er? En kvinna med en plågad syster, skulle ha kunnat be om hennes helbrägdagörelse. En kvinna, som är fattig, och hennes mor och far, fattiga, fattiga allesammans, kunde ha bett om pengar och fått det. Hon kunde ha bett om några år längre liv och fått det. Men hon bad om det största man kan be om, frälsning för sin ofrälsta familj, och fick det. Amen. Det är huvudsaken. Fick det av samme Gud, som gav löftet. Han är Gud. Å, vad jag älskar Honom!

234 Nu ska vi. . . Finns det några sjuka här, som behöver förbön? Räck upp Din hand! En kvinna ringde för några kvällar sedan. Det var tre stycken, tror jag, från Kalifornien eller någonting, sades det mig. Som sa: "Vi har kommit två

eller tre gånger, och Ni delar ut bönekort, och våra nummer ropas inte upp.” Jag lovade henne, om hon stannade kvar, skulle jag bara be för de sjuka i förmiddag.

²³⁵ Hur många har varit här inne, då människornas tankar har uppenbarats och så vidare? Å, allesammans, antar jag, allesammans här. Förstår Ni? Vi vet att det där är sant. Vi går längre än så nu. Å, pris ske Gud! Vi går längre än så nu. Kanske kommer det att ske... Jag vet inte vad Gud kommer att göra i förmiddag.

²³⁶ Men Ni, som är sjuka och plågade, jag kommer att be Er bara komma, några i taget. De, som sitter på den här sidan, *här*, kan komma fram, så vi kan be för dessa på den här sidan först. Kanske jag kan få tag i det på det viset. Kom fram hit, syster! Bilda bara en kö här! För vi har inte... De måste skicka tillbaka dem nedför samma gång, för att de ska komma tillbaka till samma plats.

²³⁷ Jag kunde förstå, på den här lille mannens sätt att tala i förmiddag, att han tror på Gudomlig helbräddagörelse, det vet jag, och tror på Guds kraft. Finns det någon fler predikant här i förmiddag, som är en predikant, som tror på att Gud helar de sjuka? Om det finns några, så låt dem komma fram hit, allesammans. Kom hit allesammans, och stå tillsammans med oss medan vi ber för dessa, dessa sjuka och plågade! Vem som helst av Er bröder, som tror att Gud helar de sjuka, Gud välsigne Dig, min herre, kom fram bara! Vi vill att Ni ska komma ända hit till oss. [Broder Branham väntar i tio sekunder. —Red.]

²³⁸ Nu vet vi inte vad Den Helige Ande kan komma att göra. Den Helige Ande kan den här gången göra precis som Han gjorde nere hos syster Wright här om dagen. Jag litar på att Han kommer att göra det. Jag vet inte. Förstår Ni? Hur många vet... Ja, det är inte så många av Er kvar här, sedan synerna först började komma. Jag vet inte när de ska komma, vad de kommer att åstadkomma. Allting är efter Guds vilja och måste styras av Gud. Hur många vet det? Gud skulle inte kunna ge människorna saker att styra själva. Om de gjorde det, då, ser Ni, skulle det inte vara Gud. Det skulle inte vara Gud. Det skulle vara... Här vill jag att Ni ska tänka på, vänner, på den här lilla oansenliga platsen, men hur Herren absolut, broder Mike, utan en skugga av tvivel, har välsignat oss och utfört och gjort precis exakt vad Han lovade att Han skulle göra.

²³⁹ Hur många har hört talas om utomsinnlig varseblivning? Många av Er har hört det. Det är — det är ingenting annat än mytologi, spiritism. Men, som Ni vet, kan de inte... De där sakerna består inte. De finns inte kvar. De skulle aldrig kunna få något material. De sätter sig ner där och har... De säger: ”Det är en ande där. Där är en ande.” Och de försöker ta ett

fotografi av den, eller någonting. De kan inte göra det. Förstår Ni? Den finns bara inte där. Det är något psykiskt, mentalt. Förstår Ni?

Men det Gud gör är fullkomligt.

²⁴⁰ Då Moses kastade ner sin stav, kastade trollkarlen ned sin stav också. De förvandlades båda till ormar. Är det riktigt? Men vad hände med Jannes och Jambres stav? Mose stav uppslukade dem. Och då Moses tog upp sin stav, var den fortfarande en stav. Men var fanns deras stav? Inuti Mose stav. Förstår Ni? Man kunde inte se den. Då Gud gör någonting, gör han det riktigt.

²⁴¹ Nu säger de till mig: "Den Helige Ande, ser Du," säger de, "det är bara upphetsade människor. Det är mentalt. De där synerna och sådant, det är bara mental telepati."

²⁴² Nå, då George J. Lacey undersökte den där bilden där, då Herrens Ängel, många av Er som står här har sett Den vid floden, och många gånger. Han sa: "Broder Branham, den här kamerans mekaniska öga ser inte psykologi." Han sa: "Ljuset var där. Där är Det." Det är evigt. Det är sant. Så, ser Ni, det är samma Guds Ängel. Håll utkik efter Det nu! Dess natur bevisar det.

²⁴³ Då Han var här på jorden, bodde Det i Herren Jesus Kristus, som var Gud uppenbarad. Och nu sa Jesus: "En liten tid och världen ser mig inte mer, men ändå ska Ni se mig, för jag ska vara med Er, ja i Er, intill världens ände. Och de gärningar jag gör, ska Ni också göra."

²⁴⁴ Håll utkik efter Den nu, då Den kommer. En människa kan säga vad som helst, men då Gud ställer Sig bakom det, det gör det sant. Se på den där Ängelns natur! Då Han får personen så överlåten åt Sig, gör Han detsamma som Jesus gjorde då Han var här på jorden. För vi är Guds söner och döttrar, om vi är födda av Hans Ande. Förstår Ni? Och det är ingenting mytiskt. Det kan bevisas. Det visar att det är riktigt. Så vår frälsning är absolut fullkomlig.

²⁴⁵ Himmels Guds Gud, som fick alla profeterna att tala om Herren Jesu Kristi tillkommelse, Och Jesus, då Han kom, uppfyllde Han varenda profetia. Många av dem gick i uppfyllelse på korset, "sårad för våra överträdelser", och det David sa: "Min Gud, har Du övergivit mig?" Men då Gud sänder en profet, en profet talar, då gör Gud detta sant, om det är Gud. Det var så Han sa att man kan känna igen dem. "Om de talar, och det de talar sker, så tro på dem, för jag är med dem, om det inte gör det då — då är de inte. De är falska profeter." Han sa: "Men, för att bedöma dem, se efter om det sker!"

²⁴⁶ Titta nu! Om... Gud, som talade i den helige profeten, talade om Messias tillkommelse, till Guds härlighet och ära.

247 Om jag visste vem som skulle bli president nästa höst, och talade om det, Det skulle vara profetia. Det är riktigt. Men Gud profeterar inte på det sättet, bara för att, å, bara för att leka. Gud gör någonting för att förhårliga Sig. Förstår Ni?

Men då Messias kom, och då Messias for . . .

248 Jag vill fråga alla Er metodister, baptister, presbyterianer, katoliker, lutheraner, pingstväänner, nasarener, pilgrim holiness, allesammans. Jag vill fråga Er en sak. Tror Ni inte att denne profeternas konung, Jesus, visste hur Han skulle bygga upp Sin egen Församling? Om alla profeterna talade om Honom och pekade på Honom, vad var det för slags Församling Han byggde upp? Då Han for, sa Han . . . Då Han var här på jorden, sa Han till Petrus. "På Guds Ords uppenbarelse", Han sa: "På denna klippa ska jag bygga min Församling, och dödsrikets portar ska inte bli henne övermäktiga." Är det inte riktigt? [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Bra. Då han var . . .

249 Innan Han for, i Mark. 16, sa Han: "Dessa tecken ska följa dem som tror." Sa Han det? [Församlingen säger: "Amen." — Red.] "I mitt Namn ska de kasta ut onda andar, tala med nya tungor, ta upp ormar, dricka dödliga ting." Han sa också: "De gärningar som jag gör, ska Ni också göra." Är det riktigt? ["Amen"] Det är tecknen som ska följa Hans Församling. Det är inte ett samfund. Det är en uppbyggd organisation, föreskriven av Gud, fylld med Den Helige Ande, en Himmlafödd Församling som kommer ut ifrån alla samfund, en verkligt troende människoskara.

250 De här predikanterna, som står här, är precis vid min sida. Vi är människor. Han är Gud, men vi är här för att representera Honom. Vi är här för att tala om för Er att vi . . . Gud har sänt oss för att göra den här gärningen, att lägga händerna på de sjuka. "Dessa tecken ska följa dem." De där tecknen, alla tecknen som Han talade om, kommer att följa den troende. Här är de, följer med. De följer med.

251 Och Gud har inte anseende till personen. Vad Han gjorde för Hattie, kommer Han att göra för Dig. Vad Han gjorde för de blinda, kommer Han att göra för dig, som är blind. Vad Han gör för de döva, kommer Han att göra för dig. Vad Han än har gjort för någon annan, kommer Han att göra för Dig, om Du bara tror. Är det riktigt? [Församlingen säger: "Amen." — Red.]

Nu, broder Teddy, vill jag att Du ska spela *Tro endast tro*.

252 Och då de här människorna gått genom kön, tar vi andra sidan. Vi kommer att komma igenom, vi lägger alla händerna på er, och ber för Er, att Era sjukdomar ska bli botade. Och det kan de bli. Det kommer de att bli. Och jag vet inte vad Gud

kommer att göra. Jag bara står här just nu, och vet inte vad jag ska göra. Jag ska bara be för de sjuka, som jag lovade någon att jag skulle göra. Bara be för de. . .

²⁵³ Förra söndagen, kom ihåg det, berättade jag det för Er. Förra söndagen var det uppenbarelserna och så vidare. Den här söndagen ska jag be för de sjuka. Låt oss be nu!

²⁵⁴ Herre, vi står här som Dina tjänare. Vi står inför Ditt folk. Vi är här. Vi vet inte vad Du kommer att göra. Du kanske talar tungomål. Du kanske uttyder. Du kanske ger en syn. Du kanske får mig att ta någons hand, för att få en uppenbarelse. Du kanske talar och ger myndigheten att, "Säg vad Du än vill!" Jag vet inte vad Du kommer att göra, Herre. Och kanske Du vill att vi ska lägga händerna på de sjuka. Vi vet inte vad det är. Vi vill bara behaga Dig, Herre. Vi står här som Dina tjänare. Och dessa är Ditt folk, och vi försöker hjälpa dem enligt vad Ditt Ord säger att vi ska göra. Vi försöker följa Dina instruktioner. Och jag ber Dig, Herre, att Du ska ge oss det vi behöver, för att betjäna människorna, genom Jesu Kristi Namn. Amen.

²⁵⁵ Jag vill att resten av Er ska hålla Era huvuden böjda och be. Medan broder Woods, om Du vill. . .

²⁵⁶ Och, predikantbröder, Jag tror vi står precis här framme. Hur många är det? Fyra av Er här. Bra. Två på varje sida där, och jag ska stå just där kön börjar, just här. Förstår Ni? Bara ett ögonblick. Nu, hela vägen runt, kom över hit, käre broder! Det är bra nu, stå kvar där nu, då de passerar förbi. Hela församlingen. . . Om Ni små pojkar skulle vilja gå litet bakåt, så att de kan komma förbi.

²⁵⁷ Nu, då vi alla ber, gå raka vägen tillbaka till Era — Era platser sedan. Om några minuter ropar jag fram den andra sidan.

²⁵⁸ Nu bör Ni alla, inte bara predikanterna utan Ni allesammans bör be för de här människorna. Du vet inte vad Gud kan komma att göra för Dig medan Du ber för någon annan. Tänk om Du skulle säga det rätta! Tänk om. . . Här står en kvinna, som är så sjuk, att de måste hålla henne uppe. Tänk om Din bön skulle vara den rätta, precis som Banks sa det rätta, liksom Hattie sa det rätta! Tänk om Du skulle säga det rätta, i Din bön, för att få Gud att komma ner och göra någonting! Ser Ni, det är inte bara för en person. Detta är den levande Gudens Församling, allesammans. Förstår Ni? Var i bön nu, allesammans!

²⁵⁹ Är det nu allt? Broder Banks, se bara till att människorna kommer igenom kön. Några kan stå *här*, om Ni vill. Var finns en av vaktmästarna? Broder Byrd, hjälp dem igenom, efteråt. Broder Banks, kom hit, då, om Du vill, hit!

Låt oss be!

Herre Jesus... [Tomt ställe på bandet — Red.]

²⁶⁰ Ja, försätt att ta fram dem nu! Må de bli helade, då vi lägger händerna på dem!...?...

Kom fram bara nu! Bed nu allesammans!...?...

²⁶¹ I Jesu Kristi Namn...?... I Jesu Kristi Namn, lägger vi händerna...?...

Vi är så glada att...?... [Tomt ställe på bandet — Red.]...?...

²⁶² Hela de sjuka och plågade, på olika ställen! Och må de bli välsignade, Fader, till Guds ära och förhålligande, i Jesu Kristi Namn. Amen.

²⁶³ Försäkra Er nu om...?... [Broder Branham talar med bröderna. — Red.] Då är Ni klara, precis? Bra. Om... .

²⁶⁴ Herren välsigne Dig, broder! [Brodern säger: "Herren välsigne Dig. Jag är från Sweet Home i Oregon, broder Branham." — Red.] Jaha, från Oregon. [Och vi kommer att träffa Dig i...] San Jose. ["San Jose. Vi ska dit."] Bra, underbart! Gud välsigne Dig Jag hoppas — jag hoppas att det blir ett av de mäktigaste mötena. ["Det vet vi, att det blir. Om Gud är där, måste det bli det."] Tack — tack — tack, min broder! Herren välsigne Dig!

²⁶⁵ Är inte det här som Himmelen? [Församlingen svarar: "Amen." — Red.] Då man tänker på hur man predikar Evangelium, och folk räcker upp händerna till Kristus, sjuka och plågade går genom kön, dopförrättningar, gemenskap, broderskap, det är precis — precis som en liten bit av Himmelen, som har ramlat ner på jorden. Vet Ni, vi... Jag känner mig som aposteln sa en gång i tiden: "Här är oss gott att vara." Om vi kunde... Vi behöver inte mer än ett Tabernakel. Men vi älskar att vara här och tjäna Gud.

²⁶⁶ Var och en av Er, som kom genom kön i förmiddag, och blev föremål för förbön, kom nu bara ihåg att samme Gud, som gav oss alla de här sakerna, som Ni har hört har gjorts runt om i landet, och de är sanna, precis så sanna de kan vara. Och alla de här predikanterna här, och vad som har hänt i deras verksamhet, vad som har skett i den verksamhet Herren har gett mig, vi har stått här i ärlighet, av hela vårt hjärta, och bett, lagt händerna på Er, precis exakt som Jesus sa. "Dessa tecken ska följa dem som tror. Om de lägger händerna på de sjuka, ska de bli bra." Det är bara... Det är bara en sak, som kan hindra det från att ske, det är att Du tvivlar på det.

²⁶⁷ Jesus sa: "Kom till mig, alla Ni som arbetar och är betungade, så ska jag ge Er vila. Vem som helst, som vill, får komma." Då finns det bara ett sätt du kan gå miste om det.

Guds Ord är sant. Ett enda sätt att gå miste om det, att inte komma. Är inte det riktigt? Det är på det sättet Du kan gå miste om det.

²⁶⁸ Gud sa: "Dessa tecken ska följa dem som tror. Om de lägger händerna på de sjuka, ska de bli bra." Det finns bara ett enda sätt för Dig att gå miste om det, det är att tvivla på det. Om Du tror på Guds Ord, håller Gud Sitt Ord. Ser Ni, att . . . Det skulle vara . . .

²⁶⁹ Det är det första, det inledande. Det är så man ska be för de sjuka. Låta dem komma, lägga händerna på dem, smörja dem, eller på något sätt som Gud har sagt. Men efter allt detta, för att Gud ska låta Dig veta, att Han är mitt ibland Sitt folk, visar Han tecken och under. Och, ser Ni, det är den levande Gudens tecken och under, att göra de saker Han gör. Han är underbar. Tycker Ni inte det? [Församlingen säger: "Amen." — Red.]

²⁷⁰ Nu håller bröderna på att ställa i ordning där inne, för dopförrättningen. Och det kommer att gå fort. Och de som ska döpas nu, kvinnorna går till rummet. Är det riktigt, kvinnorna *där borta*? Kvinnorna *här*, och männen på *den här* sidan.

²⁷¹ Medan vi gör i ordning för dopförrättningen, vill jag läsa ett Bibelord, i några minuter. Och vi kommer att . . .

²⁷² Jag vet att en del av Era lemmar måste värka för att Ni har stått. Och om Ni bara kan stå några ögonblick till, ska Ni få se en vacker syn, då Ni ser de här människorna sänkas ned.

²⁷³ Jag vill läsa några Bibelställen nu, som finns i Apostlagärningarna, andra kapitlet, medan de gör i ordning för dopförrättningen. Jag tror det är bara två eller tre, som ska döpas, det kommer inte att ta mer än ett ögonblick. Och nu vill jag att Ni ska lyssna noga. Jag ska läsa ur Apostlagärningarna 2, med början på den 28:e versen:

Du har kungjort mig livets väg — livets vägar (det är i flertal); du skall uppfylla mig med glädje inför ditt ansikte.

Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vår stamfader David, att han är både död och begravnen; hans grav finnes ju ibland oss ännu i dag.

Men eftersom han var en profet . . .

²⁷⁴ Hur många vet, att David var profet? Visst. Han var psalmist och profet.

Men eftersom han var en profet och visste, att Gud med ed hade lovat honom att "av hans livs frukt sätta en konung på hans tron",

därför förutsåg han, att Messias icke skulle lämnas åt dödsriket och att hans kropp icke skulle se förgängelse.

Denne — Jesus — har nu Gud låtit uppstå; därom kunna vi alla vittna.

275 Låter inte det där lika som idag? Vi är vittnen till de här sakerna. [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Jag kan säga, i förmiddag, "Hattie, resten av Er, vi är vittnen till dessa saker."

Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade helige Anden, har han utgjutit, vad I här sen och hören.

Ty icke har David farit upp till himmelen; fastmer säger han själv. "Herren sade till min Herre: 'Sätt dig på min högra sida,'"

276 Kommer Ni ihåg förra söndagen hur vi talade om profeterna, alla de där stora männen, hur de måste dö? Men det kom En, den kungliga Säden!

. . . 'Sätt dig på min högra sida,

till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.'

Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus, som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Messias.

När de hörde detta, att Jesus var både Herre och Messias, när de hörde detta, kände de ett stygn i hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad skola vi göra?"

Petrus svarade dem: "Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande.

Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar."

Också med många andra ord bad och förmanade han dem, i det han sade: "Låten frälsa eder från detta vrånge släkte."

De som då togo emot hans ord läto döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer.

Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna.

Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt;

de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde.

Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud.

Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som läto sig frälsas.

277 Just nu, medan de kommer till vattnet. . . Låt mig veta när han kommer, går till vattnet!

278 För att Ni ska veta att suverän nåd regerar tillsammans med Gud, vill jag gå tillbaka. Jag kan bara inte låta bli att lägga in någonting annat. Visste Ni, att de här båda pojarna, den där kvinnans barn som blev frälsta, att Gud visste det innan världen grundlades? Och deras namn skrevs faktiskt in i Lammets Livs-Bok, innan världen grundlades. Bibeln säger så. Och det måste bara verka tills den här minuten.

279 Visste Ni, att Gud visste att vi skulle stå här, tio miljoner år innan världen någonsin grundlades? Ni vet, Han visste att vi skulle stå här, i förmiddag. I Sin oändlighet visste Gud om varenda fluga, varenda mygga, varenda gång de skulle komma att blinka, och hur mycket talg de skulle komma att producera. Innan världen ens var formad, visste Gud det.

280 Nu säger Du: "Nå, om Han nu vet det, varför predikar Du då?"

281 Det är Gud, en del av Guds program. Predikande är Hans program. Då Han såg på apostlarna. . . Han såg på skörden. Han sa: "Skörden är mogen, och arbetarna är få. Be skördens Herre, att Han sänder arbetare till Sin skörd!" Hur många kom ihåg det? [Församlingen säger: "Amen." — Red.] Nå, varför skulle de behöva be till skördens Herre, att Han skulle sända arbetare till Sin skörd, om skördens Herre stod där, och visste att det skulle bli gjort? Varför? Gud har arrangerat det så, att Hans. . . Lyssna nu till det här! Gud har arrangerat det så, att Hans program inte kan fungera utan Dig och mig. Och så länge vi inte gör vad Gud leder oss till att göra, förlamar vi Hans program. Men då Församlingen rör sig genom Den Helige Andes smörjelse, då är vi alla i Guds vilja, och utför Hans program. Å! Så fort jag kommer tillbaka från Kalifornien, om Gud vill. . .

282 Vad Branham Tabernacle behöver är en väckelse. Amen. De behöver en väckelse och uppfyllelsen av Den Helige Ande. Det är nu Tabernaklets stora behov. En del av de finaste människorna i världen kommer hit, men vad de behöver är Den

Helige Andes dop. Jag känner det, jag kan avgöra det. Och så fort vi kommer tillbaka, om Herren vill, ska vi ha en väckelseserie för just det ändamålet, att medlemmarna i det här tabernaklet, där folk sökte Den Helige Ande, måtte komma in, få instruktioner och allting annat. Bönemöten här inne, att undfå Den Helige Ande, att församlingen måtte komma tillbaka i Guds vilja, och gå vidare med Guds program, då det fortsätter.

Gud välsigne Er! Jag tror att de är redo vid dopgraven nu.

²⁸³ Nu får Du ta vid. Ge honom mikrofonen, sedan, efter varje kandidat!

MITT NYA ÄMBETE SWD59-1115
(My New Ministry)

Detta budskap av broder William Marrion Branham, som ursprungligen bars fram på engelska söndagsförmiddagen den 15 november 1959 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortad på engelska. Denna svenska översättning publicerades år 2002 av:

©2002 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org